

LO

PEDRÍS

59

abril 2015

www.lopedris.cat

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

M. Bessó

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Carme Abelló
Montse Cabré
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Josep Huguet
Hilari Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Teresa Serra
Mei Salvat
Dolors Sentís

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

M. Bessó

www.lopedris.cat

Composició i Impressió

ebm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

Pont de Mallafre
— Vilaplana —
Làmina núm 44

Editorial

La redacció

Aquesta és la primera Revista de l'any, d'un any que estarà marcat per les contínues eleccions. Aquestes s'aniran succeint fins arribar a la del 27 de setembre on tornarem a votar els membres del Parlament Català i en la que tots els catalans decidirem el ser o no ser d'una Catalunya independent.

No oblidem però, que les primeres eleccions en portar-nos a les urnes seran les Municipals. En aquestes, els candidats ens són propers i coneguts, i tots sabem qui són els que s'hi presenten i allò que han fet els qui ho deixen.

És en aquests moments que nosaltres voldríem agrair la tasca feta per tots els membres del Ajuntament sortint.

Creiem que és de justícia felicitar a tots el regidors per l'entesa i el treball realitzat, tant per part de l'oposició com per l'equip de govern.

Han estat quatre anys econòmicament durs, molt durs, que han condicionat totes les tasques socials i de desenvolupament, igual que a tots els ajuntaments. Pensem que des de l'Ajuntament de Vilaplana s'ha sabut portar aquesta situació amb molta dignitat.

Felicitations als que deixen el càrrec i molta sort per als qui entrin.

Sumari

Editorial	2
Jordi Mariné Anguera (1932)	3 - 4
Gina Mestre Torruella (Model)	5 - 6
Alcaldables per Vilaplana 2015	7
El meu vinde, participació i compromís amb la Setmana Santa de Vilaplana.....	8 - 9
La Confraria del Sant Crist	10 - 11
Inauguració del nou Centre Mèdic.....	12
De cinema Ara fa un segle (III)	13
Opinió	14 - 15
Medicina esportiva	16
Activitats de Nadal	16 - 17
Carnaval 2015	18
Passejades per Vilaplana	19
Lo PEDRÍS pel món	20
Novetats editorials	21
Llengua	22 - 23
La guerra civil Espanyola en la mirada dels infans.....	24 - 25
Opinió / Pulsòmetre	26
Notícies	27 - 28
Fotos d'abans i d'ara	29
L'escola	30 - 31
LA FRESCA	32 - 33
Cuina	34
Passatemps	35

Jordi Mariné Anguera (1932)

“Un Vilaplanenc de cap a peus”

■ Jaume Virgili Prades

Bones Jordi

- On vas néixer?

Vaig néixer a Vilaplana l'any 1932 a ca l'Emilia.

- Llavors vas viure la guerra, què en recordes?

Era petit; tenia 7 anys... recordo que sonaven les sirenes i ens amagàvem als refugis. N'hi havia per tot el poble. El que tinc més present era davant del xalet del Tomàs.

Érem petits i no érem conscients del que estava passant.

També recordo que va caure un avió dels republicans al bosc del mas de Mariner. Un dels pilots va caure a la vall del Bodro i l'altre amb el paracaigudes va anar a parar a la riba de la Selva.

Llavors venien molts soldats, els posaven a l'hort del Rabato. Un destacament de 100 soldats. Nosaltres hi anàvem a buscar ranxo. També alguns animals els posaven a les cases del poble.

Recordo un cop quan jo tenia 7 anys que van baixar els soldats republicans tots bruts i «despedaçats» perquè els empenyien els nacionals. Als plans de Prades va haver-hi una mortaldat. Van morir 600 o 700 homes !!

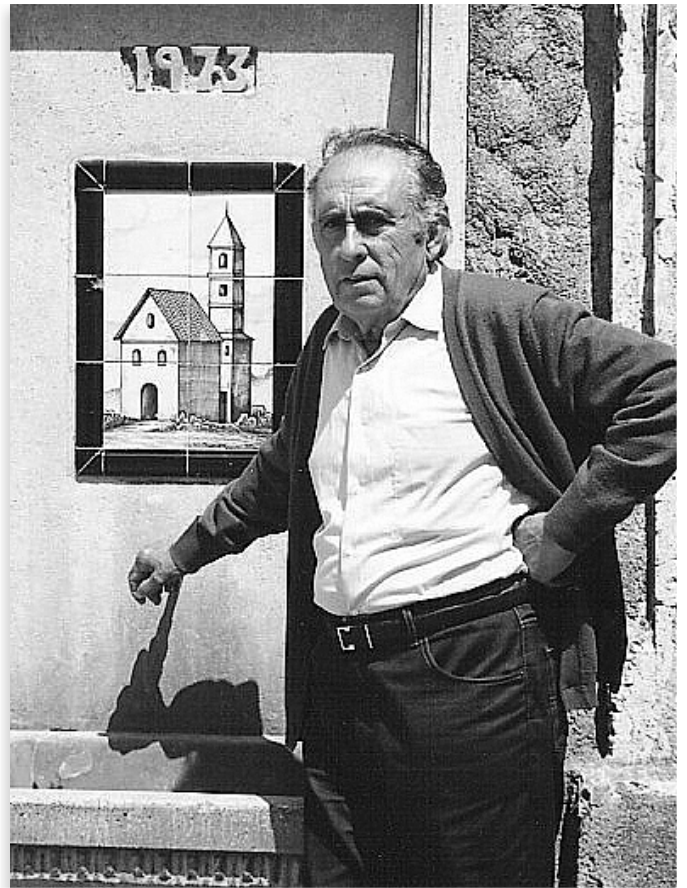
- Sempre has fet de pagès?

- De petits fèiem feixos i els veníem a les bòbiles per coure les rajoles. A l'encreuament de Castellvell n'hi havia una i també en portàvem a les pastisseries. Posàvem 100 feixos al carro que no sé com ens hi cabien.

Ho fèiem amb el Santiago Virgili i el Carxot que tenia una brigada que tallava pins. També hi havia gent que feia carbó doncs abans al bosc s'aprofitava tot.

- Com funcionava abans el tema laboral a Vilaplana?

Hi havia tres llocs que compraven avellanes : un que es deia Mario Cisteller, el Carxot i el «Quio» Rito. Era als voltants dels anys 50 i als 60 es va fer la cooperativa i molts van plegar. Llavors hi havia els mitgers i s'havia de partir tota la collita amb els amos i els masovers.

- Què es conreava en aquella època?

Sobre els anys 50 – 65 hi va haver molta seca i els avellaners es van deixar perdre. Es sembrava civada, cigrons, lleties i ordi pels porcs. També es feia molt de vi. Era força bo i feia 12 o 13 graus si ho cuidaven. Els que no, feien vinagre ... ja, ja, ja.

- Em pots explicar com es feia?

Posàvem el raïm als «cubos» i a les portadores dels animals i directe al cup. Al cup i a la cupella s'hi posava un feix de coscoll que es feia servir d'aïllant i sortia el vi colat.

La cupella era un cup petit d'un metre quadrat. És on

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Entrevista

s'agafava el vi; trencaven una rajola, l'anaven pujant i el treien a galledes.

- I aquest vi es comercialitzava?

Habitualment era per consum propi. El que el venia o anava al celler a comprar-lo valia, no recordo, si una pessesta o mitja.

Teníem el vi de cal Sagal que no feia ni bé ni mal i a cal Còbit també en feien.

Als anys 60 les avellanes es van apujar i la gent va començar a recuperar els avellaners que estaven perduts. Els anys 60 - 70 les avellanes anaven cares.

- Com veus l'agricultura avui en dia? Creus que millorarà?

L'agricultura ha canviat molt. Abans era més familiar. Ara s'ha convertit en una cosa més industrial.

Sobre la segona pregunta crec que sí, hi veig un punt de llum. No com als anys 60 però crec que es poden recuperar altres sistemes com les cooperatives.

- Tornem una mica enrere, Jordi: com va ser la teva joventut? Que fèieu al temps lliure?

Hi havia molt bon ambient a les festes majors !

Aquí a Vilaplana per Sant Isidre, per Sant Miquel a Alforja i l'Albiol i per Sant Blai a l'Aleixar.

Acabaves de treballar i anaves a peu al poble que tocava i, quan s'acabava el ball, un altra cop a peu cap a casa i, en arribar, el pare ja t'esperava per anar al tros.

Recordo un dia que anava amb l'Esteve Bonet i vam conèixer un parell de xiques molt maques ... Aquell dia va

valer la pena no dormir en tota la nit ! Ja,ja,ja

- Però quan no eren festes, com passàveu el temps lliure?

Cada diumenge feien cine a les 7 de la tarda.

De més jovenets anàvem pels rius i basses (no teníem ni «traje» de bany). Ens banyàvem a la bassa del Mallol, del Mas de Malladrè, del Domingo i a la de l'Olla i també al toll de la guineu que era al pont gran. Era la nostra distracció, quan acabàvem de dinar ja érem a l'aigua.

- Explica'm una mica com era la vida als bars. Què s'hi feia, quin ambient hi havia, etc...?

Doncs mira, es jugava a la manilla i al dòmino ... i s'hi feien moltes tertúlies.

S'hi acostumava a anar després de dinar i després de sopar. Demanaves un cafè i et portaven unes gotes d'anís o «d'orlanda» i una ampolla d'aigua i tu només pagaves el cafè.

De bars hi havia el del Juanito, el del Rito i després la bodega, i de sentir-ho a dir, el bar de la bona llavor que era dels carlistes.

- Com veus el país, Jordi?

Crec que si fóssim independents aniria molt millor ! Però hi ha molta feina, nen !!

- Sempre has estat independentista o és una cosa més recent?

Català ho he estat tota la vida però abans no es podia dir res perquè sempre hi havia algú que et mirava fixament ... ja, ja, ja.

Llavors havies de seguir el corrent i no hi havia la possibilitat d'expressar-te.

Pensa que jo vaig patir el franquisme i em prohibien parlar la meua llengua, em feien resar i cantar el Cara al sol !!

- Creus que aconseguirem la independència?

La veritat és que no m'imaginava que arribéssim on som ara i penso que arribarem més lluny.

Crec que acabarem aconseguint la llibertat però queda molta feina per fer i no podem perdre aquest tren !!

Em sento català «de pura cepa»!! No vaig poder aprendre mai a ballar sardanes però sempre que les sento se'm commou tot el cos.

- Moltes gràcies Jordi. Ha estat un plaer parlar amb tu !

L'Esparver Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
f /EsparverRestaurant

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384
taller@rafelsans.com

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Gina Mestre Torruella

Model

■ Mei Salvat Salvat

Explica una mica com et vas iniciar en el món de model.

No tenia pensat en cap moment ser model, però una amiga de la meua cosina Lourdes hem va proposar fer d'hostessa i entregar els premis del concurs els 15 imprescindibles de Canal Reus TV, al Teatre Fortuny de Reus. Aquesta experiència hem va fer obrir els ulls i hem van animar per fer altres coses.

Explica una mica la treva trajectòria i els diferents treballs que has realitzat.

Després de la feina de Canal Reus TV, vaig fer una sessió de fotos a l'empresa Evenfilms de Tarragona, i a la setmana següent estava fent de model pel catàleg del 2014 de la dissenyadora de vestits de novia Blanca Miret de Reus. Aquest va ser el meu primer gran treball, van ser dos dies molt durs, però allí vaig veure que la cosa podia funcionar. Entre el febrer i maig del 2014, hem vaig treure el títol de model professional a l'escola Fashion Group I+D de Barcelona. A partir d'aquí hem van trucar de diferents llocs per fer sessions de fotografies, una d'elles amb el fotògraf italià Mirco Toffolo.

Com va ser que et vas presentar al certamen de model de l'any 2014 - 2015?

A partir d'una model, vaig conèixer l'Alejandro Sánchez, representant de F. E. Hem ell vaig fer la primera

passarel·la amb la dissenyadora Mònica Luziana. I hem va animar per presentar-me el certamen de model de l'any 2014 - 2015 de Tarragona. Érem un dijous si mal recordo 28 d'agost, primerament una entrevista amb els membres del jurat, i després els tres passes, el primer amb texans i una samarreta bàsica blanca, un altre amb bikini i l'últim amb un vestit de nit.

La veritat no estava gents nerviosa, per mi era una experiència, no esperava guanyar. La sorpresa va ser quan hem van donar el premi de simpatia 2014. Aquí no va acabar tot... la meua gran sorpresa va ser quan pels altaveus van dir el meu nom com a guanyadora de model de l'any 2014 - 2015 de Tarragona. Hem va costar reaccionar, fins que el meu representant l'Alejandro hem va cridar. Una experiència única i una pujada d'adrenalina.

Aquesta experiència, t'ha ajudat a tenir més projectes? Tens alguna anècdota?

Després del certamen, he realitzat diferents passarel·les. Les més destacables han sigut la Fashion Trend de Tarragona, a Salou amb la Raquel Romero la representant de Advantage Events, vestint la roba de Miuma i ha Reus a la

sala New York.

Quan dius anècdotes et refereixes a si he caigut mai en una passarel·la? Doncs encara no, ho he vist i deus passes molta vergonya. Però us puc explicar una anècdota, en una passarel·la a l'últim passe i amb les presses hem van posar un vestit llarg color salmó amb el tall de la faldilla el davant, tothom sap que el tall del vestit sol anar el darrera. Jo ja hem vaig sentir una mica incòmoda, però a l'hora de baixar per escales la roba del vestit no hem donava per més i hem vaig tenir que ajudar amb la mà pujant-me el vestit per poder caminar. La gent crec que no ho va notar però la dissenyadora m'ho va comentar.

Com es veu aquest món de models? T'hi voldràs dedicar?

S'ha de dir que la vida de model

Jaume i Boris els cafeters

C/ Casal, 3 - VILAPLANA

■ Maria Rufina

El cirerer

M'agradaria explicar una historieta que em contava la meua mare Rufina Mestre.

Després de la guerra, moltes esglésies varen quedar sense gaires Sants. Hi havia un poble que no tenia Sant Crist i s'apropava la Setmana Santa.

Una dona va dir al seu marit: «Saps què he pensat? El cirerer que tenim a l'hort, que està mig mort, el podríem fer arrencar i buscar un escultor que pugui fer amb l'arbre un Sant Crist per a l'església».

El marit va dir que estava molt ben pensat; i així, el cirerer va ser arrencat i l'escultor va començar l'obra.

Quan faltava poc per Setmana Santa, el Sant Crist estava acabat i posat al seu lloc a l'església i l'escultor va donar la fusta que li havia sobrat al matrimoni que n'era el propietari.

El marit va aprofitar la fusta per a fer un envàs de fusta que s'utilitzaven abans per a mesurar, principalment el gra, i que tenien la forma semblant a una ferrada, però que en lloc de l'ansa tenia a la boca un ferro travesser. Amb la fusta que tenia va fer un envàs que mesurava tres «curtans».

Amb el Sant Crist a l'Església i el «tres curtans» a casa va arribar la Setmana Santa.

La mestressa va pensar: «Aniré a resar al Sant Crist abans de la festa» i arribant a l'Església, s'agenolla i diu al Sant Crist:

Ai, Senyor Déu meu
quina cara que feu;
però ... jo us he vist viu ...
i us he vist mort ...
us he vist fer cireretes a l'hort.

Ah, i sou germà dels «tres curtans» que tenim a casa.

La cadenera

Quan Jesucrist a la Creu
en el Calvari moria,
la cadenera gentil
anà a fer-li companyia.

I allí amb el bec estirant
entre la sang, les espines,
refilant sobre la Creu
li va endolcir l'agonia.

Per això té el cap vermellós
la cadenera eixerida,
heus aquí perquè és l'ocell
que el Dijous Sant més refila.

no és fàcil, des de fora potser sembla molt bonic, et maquillen, pentinen, vesteixen... fins aquí molt bé, però hi ha moltes enveges, molta rivalitat, és un món cruel, perquè de vegades et pots arribar a sentir dona objecte ja que et trien pel teu físic. Hi ha moltes estafes i moltes prome-

ses, per aquest motiu has de tenir el cap molt clar, i saber el que vols és la clau. Tenir molts contactes i un bon padrí que coneix-hi força gent, i el que és més important, sempre has d'estar apunt i amb molta disponibilitat horària i això jo no ho tinc, tinc altres prioritats.

Crec que professionalment no mi podria dedicar ja que ho vaig agafar un pel tard i és una carrera molt curta. Com he dit anteriorment tinc altres prioritats, estic estudiant i a les tardes dono classes de reforç d'ESO. La meua carrera com a model, tot i que hem contracten i cobro, ara per ara és un hobby.

Agrair a la meua família i ha tots aquells que m'han recolzat en aquest projecte ja que de vegades ser model no està ben vist.

■ ■ ■

ALCALDABLES PER VILAPLANA 2015

■ La Redacció

Qui és el cap de llista?

Tomàs Bigorra i Munté

Que espera de les eleccions més enllà dels resultats?

Més enllà del resultat del pròxim 24 de maig, cal que l'acció política del govern de l'Ajuntament estigui basada en el servei a la comunitat, la millora de la qualitat de vida i el benestar dels ciutadans. Tot això ha d'anar acompanyat amb els criteris de rigorositat i de saber fer aprofitant el recurs -molt limitat fins a l'últim centim, i amb la màxima honestat en la feina posant els interessos generals davant dels interessos particulars.

Que destacaria del programa de govern del seu grup?

És un programa molt realista, equilibrat i fonamentat en l'experiència adquirida amb més de dotze anys a l'alcaldia. Molt ajustat als recursos existents i les necessitats.

Que creu que fa diferent el seu programa del de les altres formacions que també es presenten?

No puc contestar la pregunta perquè desconec quines seran les altres candidatures que es presentaran a les eleccions municipals, i per tant menys encara sobre el seu programa.

Té una opinió formada sobre una eventual/ possible pacte municipal?

Tot al seu temps! Primer cal arribar a les eleccions del pròxim 24 de maig i obtenir els millors resultats possibles, i després buscar un punt de trobada entre les formacions per encarar un bon mandat i assolir els millors resultats pel bé del poble.

Quin model de poble dibuixa el seu programa i quin encaix preveu en el model comarcal?

Un model sostenible, equilibrat i respectuós amb al medi, que permeti conjuminar les necessitats del territori amb la preservació dels recursos naturals, arqueològics, paisatgístics, històrics i culturals per a garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures.

Ens trobem en una part singular del Baix Camp, a cavall del pla i la muntanya, i hem de ser capaços d'aprofitar les nostres característiques, singularitats i potencialitats, tenint en compte que aquesta comarca és més dinàmica en la seva part costanera que en la seva part d'interior.

A llarg termini i en el supòsit de ser reelegit quins objectius preveu com a fonamentals per al futur de Vilaplana?

Fomentar la creació d'un centre de dia per a la gent gran amb la implicació imprescindible de l'administració perquè sigui sostenible econòmicament. La millora dels serveis bàsics i pavimentació del carrer major. Potenciar la participació ciutadana en les activitats socials i populars.

PREGUNTES DE FORMAT BREU

Que és el que més valors de presentar-te de cap de llista per Vilaplana.

La vocació de servei a les persones que tens a tocar.

Consideres que ets una persona que sempre ha estat vinculada a la vida social i cultural del nostre poble? Quines creus que son les teves aportacions?

He participat des de molt jove en tots els esdeveniments socials i culturals del nostre poble de manera activa tant des d'un punt de vista col·lectiu formant part de les juntes rectores.

Les aportacions més important sense cap mena de dubte les que he fet com alcalde perquè contribueixen a satisfer les necessitats de les persones més pròximes i que més estimes, els vilaplanencs. Destacaria per la seva importància l'obertura de l'escola CEIP Cingle Roig i la ampliació; el Nou dipòsit d'aigua, la millora dels serveis i pavimentació de carrers.

Com definiries els vilaplanencs?

Gent senzilla, planera, que estima l'entorn natural que ens envolta.

Destacaries algun fet rellevant social, cultural o polític de la història de Vilaplana?

La creació de les dues entitats més importants del poble, la Cooperativa Agrícola motor econòmic de la pagesia des dels anys 60 fins a final del segle passat. El Casal Vilaplanenc i tota l'activitat social i cultural que genera al seu voltant.

Quants cops per setmana vas al Casal?

Tres.

Un personatge per conèixer?

Benedetta Tagliabue, arquitecta italiana afincada a Catalunya

Un lloc per viure?

On visc, Vilaplana, que hi estic molt a gust.

Una pel·lícula per veure i un llibre per llegir?

Pel·lícula: Rastres de sàndal de Maria Ripoll.

Llibre: Des d'on tornar a estimar de Joan Margarit.

Un plat de cuina per recomanar?

El bacallà a la llauna

Un desig per Vilaplana?

Felicitat

El meu vincle, participació i compromís amb la Setmana Santa de Vilaplana

■ Roser Casanova Lozano

La gent de “Lo Pedris” m’ha demanat que fes un article de la meva opinió i experiència de la Setmana Santa que es viu a Vilaplana.

La meva vida sempre ha estat envoltada d’actes relacionats amb l’església. De petita ja anava a beneir la palma, vaig fer la Primera Comunió i a l’escola, el mossèn Isidre (el Porrons) venia a donar-nos classes de religió, que crec que

no servien de gaire, però alguna cosa em va quedar.

També a l’escola fèiem el Mes de Maria, durant el mes de maig, mitjançant una tutora havíem d’aprendre un vers per a dir a la Mare de Déu el darrer diumenge de mes. I, quan jo vaig ser adolescent també vaig fer de tutora a les nenes més petites.

En un “Cau” que es va fer a la sala

parroquial amb un grup excursionista, que en tinc un dolç record de les xerrades que es feien, a mi em va tocar la Montse de ca l’Assessor, sempre ho recordo i ho tinc present en moltes coses de la meva vida.

Anar a missa tots els diumenges, per a mi era una tradició. Cada diumenge sortia de casa per assistir a l’església, després anàvem a fer el vermut, primer al bar del Rito i després a la Bodega. Passàvem una estoneta als Xixarel·los i així passàvem els diumenges.

Tinc molt bons records de la Setmana Santa, eren dies molt emblemàtics per a mi. Beneir la palma, fer els bunyols, les flors, els ciris, tot plegat l’ambient que es respirava aquells dies era molt diferent...

A mesura que em vaig anar fent gran aquella sensació anava augmentant: els armats, els nens fent d’apòstols, tots hi participàvem d’alguna manera. Jo vaig fer de samaritana un parell d’anys, després també de “Les Tres Maries”.

VILAPLANA

Els nois feien d'armats i després ja venia el seu moment culminant: ser Portador del Sant Crist.

Jo ja tenia de 18 a 20 anys quan els nois que havien anat amb mi a l'escola o els que veies als Xixarel·los (que en aquella època els veies com a ídols) de cop i volta els trobaves que portaven el Sant Crist. Jo ho vaig viure com un acte d'heroisme i, de més gran, d'orgull. Ho sento com una il·lusió especial.

Quan em vaig casar, vaig anar a viure a Tarragona i em vaig vincular a la Setmana Santa d'allí. La meua família i jo som d'una confraria, la dels Natzenars de Tarragona i encara avui en dia participem a la processó.

Els meus dos fills, de petits, sempre hi van participar, però jo els vaig anar fent saber de la meua vinculació i especial il·lusió sobre la processó i actes que es feien a Vilaplana.

A mesura que es van fer grans, van decidir participar en els actes de Setmana Santa que es feien a Vilaplana, sobretot en les trobades d'armats i sortir a la processó amb ells. Quan els va tocar el torn de portar el Sant Crist, com que em veien tan il·lusionada, suposo que per això hi van participar una mica més entusiasmats. Tant és així que el meu fill gran es va quedar tan satisfet que el volia tornar a portar. Em va donar les gràcies per haver fet viure-li aquella experiència tan maca. També he d'explicar que ell el

va portar amb unes circumstàncies una mica difícils, ja que es va lesionar tot just quan preparaven el refresc que s'ofereix en acabar la processó.

En lesionar-se el dia abans del Gran Dia, van haver de fer una cosa excepcional: van fer sortir el Sant Crist de dia (fet únic a la història del Sant Crist de Vilaplana) per provar si el Jordi (el meu fill gran) podia o no portar-lo.

Sí, el va poder portar, i quan es va acabar la processó li vaig preguntar si li havia costat molt de portar-lo, i em va contestar:

— Mama, jo no he fet res, aquest Sant Crist vol sortir al carrer i Ell va tot sol.

Després de quatre anys li va tocar al meu fill petit, i esperonat pel seu germà també va estar molt orgullós i satisfet de participar i ser un majoral.

El mossèn Manel va arribar al poble quan el meu fill gran feia el traspàs

dels Confreres que havien portat als qui l'havien de portar. Va tenir la genial idea de fer una petita cerimònia a l'església, perquè, és clar, no només és portar el Sant Crist, sinó que aquests nois estan involucrats amb l'església durant tota la Quaresma, els diumenges fan el Viacrucis, i després durant la Setmana Santa estan integrats en diferents actes. Des del Diumenge de Rams que es fa el Viacrucis pel carrer, fins Divendres Sant a la nit, que és el moment culminant.

I com diu el mossèn, i que a mi m'agrada molt, aquests nois portant la Creu pel carrer del poble ens representen a tots: als qui surten a veure la imatge quan passa pel carrer, als qui l'acompanyen a la processó, els qui hi participen d'alguna manera, fent d'armat, de les Tres Maries, els nens cantaires, els qui porten la Mare de Déu dels Dolors, i en definitiva, a tots plegats.

Aquest acte solemne implica que entre els majorals i els nois i noies que hi participen es creï un vincle d'amistat i companyonia molt especial, que tanta falta fa avui en dia. I crec que aquest vincle perdura per molt de temps.

Jo estic especialment orgullosa d'haver participat i fer participar tota la meua família i amics.

MATA

LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS

Tel. 977 342 832

mata@llauneria.com

CALA PEIRONA

RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71

43380 VILAPLANA

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4

43202 REUS (Tarragona)

Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458

tecperval@telefonica.net

La Confraria del Sant Crist

■ Maria Anna Vernet

La Confraria del Sant Nom de Jesús i del Sant Crist, coneguda popularment en temps passats com la Confraria dels Fadrins, és la més antiga de totes les establertes a la Parròquia.

Fundada l'any 1596, va ser aprovada per l'Arquebisbe D. Joan de Montcada el 19 d'octubre de 1615. Tenia la finalitat de promoure el culte al sant Nom de Jesús i a Jesús mort a la Creu, el Sant Crist. En formaven part la majoria dels homes del poble que designaven cada any, per rigorós ordre cronològic, els dos majorals que havien de servir la confraria aquell any i que sempre eren dos joves que havien de fer aviat el servei militar. Per aquest motiu també es coneixia com la confraria dels "quintos".

Abans de la crema de l'any 1936, el seu altar era d'estil barroc, amb frontal i de fusta daurada. A la part posterior de la mesa de l'altar, i en un espai una mica més baix, hi havia, dins d'una vitrina, un sant Sepulcre amb un Crist jacent. Al centre del mur i per sobre del sepulcre, una gran vidriera guardava la imatge d'un Sant Crist de dos metres d'alçada. Als costats de l'escultura les talles de les tres Maries. Una d'aquestes figures es va salvar i ara està posada al costat del Sant Crist actual.

La imatge del Crist que ara es venera a l'església va entrar a la parròquia el dia 25 de març de 1942. És obra de l'escultor Josep Llusa Trilles, conegut com el "Paquet" i fill de l'Aleixar. Va ser un obsequi de la família Cabré-Salvat (ca l'Assessor).

Aquesta confraria s'encarregava de participar en els Via-Crucis de Quarasma, de molts actes del Divendres Sant - Via-Crucis, Set Paraules i processó del sant Enterrament-, de la processó que es feia antigament el segon dia de la Pasqua de Pentecosta amb la Vera-Creu i el Sant Crist (era el dia de la Festa dels Fadrins), i dels actes religiosos del dia dels Sants Innocents, amb tanta solemnitat com els del dia de Nadal.

Era l'encarregada de proporcionar les "coques" que es ballaven a la Plaça els dies de les Festes Majors, de la Nati-

vitat de la Verge Maria i de sant Sebastià.

El ball o balls de coques van ser molt populars en tot Catalunya. A Vilaplana es ballaven a la plaça, al matí sortint de Missa o a la tarda, a la llum de les torxes que es posaven per tota la plaça. La processó del dia de la festa s'adaptava a l'horari que s'havia de fer el ball.

Arreplegava diners de la rifa de neules i dels "girandos" (1), que passaven a captar per Cap d'Any i portaven a beneir el dia de sant Blai.

Al actes religiosos del Divendres Sant, la Confraria feia i fa sortir els "Armats", joves del poble vestits de soldats romans i dirigits pel centurió, "el capità Manaies" i al so dels timbals que els

acompanyen. Els darrers anys els ha entrenat el Sr. Lluís López.

El nombre d'armats depenia dels anys i de les disponibilitats de la confraria dels fadrins. El vestit era propietat de famílies particulars.

El grup d'armats surt al Via-Crucis del Divendres Sant al matí, fa guàrdia al Sant Crist durant el sermó de les Set Paraules de Jesús a la Creu i, a la nit, a la processó del Sant Enterrament. En aquest acte va acompanyat d'un o dos timbalers. Cal dir que des de principis dels anys noranta del passat segle el grup d'armats s'ha renovat. Els vestits, molt vells, van ser substituïts per uns més decorosos, gràcies a la bona volun-

tat i dedicació de les mares d'alguns majors. Ara els vestits són propietat de la Confraria del Sant Crist.

Des de la darrera dècada del segle XX i tots els últims anys, el grup d'armats de Vilaplana participa a la trobada d'armats de les comarques tarragonines, amb la gran desfilada i exhibició de totes les colles participants. Algun any ha participat, com a invitat, a la processó del Dimecres Sant de Reus.

De tots els actes de la Setmana Santa, la processó de la nit del Divendres Sant és la celebració que compta amb més afluència de vilaplanencs. Els últims anys, com els mitjans de transport ho permeten, vénen vilatans residents a fora vila par anar a la processó

Abans que fos cremat durant l'última guerra, tota la processó estava centrada en el sant Sepulcre i el Sant Crist. El primer era una urna o caixa de vidre amb la imatge del Crist jacent. Al damunt del vidre hi posaven de cap a peus una gran palma blanca molt treballada. Al darrera del sepulcre hi anava la Mare de Déu dels Dolors, vestida de dol.

Al davant de la processó hi anaven els armats. Després els escolans amb la creu, seguits per dotze nens amb palmes verdes i amb vestits d'apòstols. Desfilaven també la Samaritana amb un càntir (2), l'Àngel amb un calze, la Verònica amb una tela amb el rostre de Jesús, Maria Magdalena amb un Sant Crist a les

mans, les tres Maries, totes vestides de dol, natzarens amb la cara tapada i descalços, el Cirineu amb la figatera ... (3) i pràcticament tots els infants del poble vestits amb vestes i portant a les mans algun dels impropis (4) de la passió. Hi ha famílies que conserven els collets i les vestes dels infants des de moltes generacions.

Davant del sant Crist i de la Verge dels Dolors caminen els nens que canten el record (5), entonat amb un to i una cantarella molt especial i característic.

D'aquest cant a principis del segle XX se'n cantaven dues versions, una en castellà i una altra en català, que és la que encara es canta.

La versió castellana començava així: "Por las calles anda Dios/ con los brazos extendidos/ para perdonar las culpas/ de los que estan arrepentidos."

L'actual que és una traducció que va fer de jove Josep Cornudella diu així: Jesucrist per nostre amor/ va morir clavat en creu./ Considera, pecador,/ el turment del Fill de Déu. / Recordant tal deïdici / als passos de la Passió/ et perdonarà les culpes/ Jesucrist, nostre Senyor"

A diferència d'ara, el Sant Crist el duia un sol portant, necessitant força i equilibri per parar la balança i mantenir la creu ben dreta.(6)

Davant del pas de la Verge dels Dolors, un o dos infants canten el seu record: Record i memòria de la sagrada mort i passió/ Jesucrist, nostre Senyor. Recordeu, oh cristians,/ quin dolor tingué Maria/ quan veié en sos braços sants/ a Jesús, fill de Maria./ Resant un Parenostre i una Avemaria/ davant d'aquest sant Misteri/ es guanyen quaranta dies de perdó./ Jesucrist, nostre Senyor.

Al llarg de la processó el cor parroquial interpreta motets propis del dia i no hi falta mai el cant del Miserere tan

tradicional al poble.

A la processó hi pot anar tothom; els homes porten, generalment, atxa, i les dones ciris.

És costum posar llums a les finestres i balcons dels carrers per on passa la processó.

NOTES

1. És una deformació de la paraula castellana "aguinaldos". A Arbolí en deien "guilandos".

2. Antigament dins del càntir hi portava figures seques que anava repartint. Després les figures es van canviar per caramels.

3. Rep aquest nom la creu de fusta massissa i del tamany d'un home que porta l'home que fa de Simó Cirineu. Antigament els majors pagaven al portador de la creu amb una senalla de secallons; d'aquí el nom de figatera, figures seques.

4. Estris que els jueus van fer servir per assotar i crucificar Jesús: els assots, els claus, el martell...

5. Aquesta tradició era viva a tot Catalunya. Se'n cantaven tants com misteris o passos anaven a la processó. Cada misteri tenia el seu propi record.

6. Diu Joan Amades que les imatges del Sant Crist només es porten dretes a Catalunya. Als altres indrets es porten ajagudes i entre quatre portants. Actualment ja no és així.

Inauguració del nou Centre Mèdic

■ Laura Aragonés

Fotos: Dolors Sentís

El passat dia 22 de març va ser un dia molt important per Vilaplana, i és que després d'una llarga espera es va inaugurar el consultori mèdic local. L'equipament dona resposta a una perllongada reivindicació dels veïns, concretament des del 2009 i pretén cobrir el servei de salut pública i incrementar la

qualitat assistencial a Vilaplana.

Malgrat l'amenaçadora climatologia, l'acte va tenir una nombrosa assistència de públic.

Les obres van començar el juliol de l'any passat i estan finançades al 95% pel Pla d'Actuació Municipal de la Diputació de Tarragona. El mateix president de la Diputació Josep Poblet va descobrir la placa commemorativa, acompanyat de l'alcalde de Vilaplana, Tomàs Bigorra; el director dels Serveis Territorials de Salut a Tarragona, Josep Mercadé, i el metge del consultori local, Josep Sabaté.

El nou consultori està ubicat en els terrenys de la casa del metge i té una superfície de 129 m². Ocupa l'espai on ara hi ha el garatge, el consultori i part de l'exterior. Les dependències de l'equipament consten d'un accés, sala d'espera, dues sales de consulta, bloc sanitari, magatzem, quartet de neteja i sala de maquinària. Des de Vilaplana, doncs, estem molt contents del resultat de l'adaptació de les antigues instal·lacions i desitgem fer-ne ús durant molts d'anys.

Mercedes-Benz

Autolika

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra.Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolika.es

Ara fa un segle (III)

■ Joan M. Rovira

L'home no havia imaginat els escenaris infernals dels camps de batalla de la Primera Guerra Mundial ni en els seus pitjors malsons. Què en quedava d'aquells primers somnis de grandesa i d'aquelles ànsies de glòria? Res. Però la màquina piconadora continuava.

Però tot canviaria cap allà al 1917. Rússia ja no podia més i la revolució d'Octubre portaria a Lenin i el seu Partit Comunista al poder. Un Tsar seria derrocat i tota la família reial executada. En canvi, el president nord-americà aconseguia vèncer el sentiment aïllacionista nord-americà i portava al seu país cap a la guerra. Aleshores els Estats Units ja eren una gran potència industrial amb molt potencial humà però un exèrcit més aviat petit. Trigarien en preparar-se però quan arribessin ho farien per centenars de milers. A Alemanya se li acabava el temps.

Els nord-americans van combatre

com la resta, van patir com la resta i moriren com la resta. Serà que les bales no distingeixen les nacionalitats. En l'escenari d'aquelles batalles cal ubicar Johnny cogió su fusil (1917), on un jove soldat patia greus ferides que el deixaven cec, sord, mut i sense extremitats. La pel·lícula, basada en la famosa novel·la de Dalton Trumbo, constitueix un profund al·legat antibel·licista.

També nord-americana tot i que basada en una novel·la de l'escriptor alemany Erich Maria Remarque, és Sin Novedad en el Frente (1930), de nou clar cant antibel·licista, aquest cop vist des del costat alemany i un dels primers grans films que donava el cinema sonor. En aquesta ocasió podem copsar com aquell goig per lluitar per la pàtria s'esmicola ben aviat davant la sordidesa de la guerra i com la mort, arbitrària, iguala a tot ésser humà. L'escena en que un soldat queda atrapat en un forat amb un enemic moribund, incapaç d'entendre el seu idioma però sí de comprendre com s'acomiada del seus éssers estimats és colpidora.

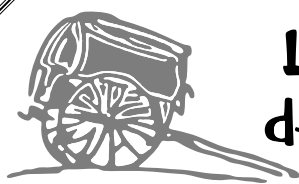
Però curiosament hi ha un escenari de la Primera Guerra Mundial que es llurava del fang i la brutícia però no de

la mort: el cel. Ben poc feia que l'home havia aconseguit vèncer la gravetat i ja havia trobat la manera de convertir l'invent en una arma mortal. Malgrat tot, aquells pioners del combat aeri han passat a la història com a cavallers de l'aire. I els cavallers bé es mereixen l'atenció del setè art.

Curiosament, la primera guanyadora de l'Òscar fou un drama basat en els combats aeris. Wings (1927) probablement sigui més recordada per aquest fet que per la història d'amors creuats i duels al cel que li van valer un segon Òscar als efectes especials.

Vet aquí aquesta repassada per alguns dels films més destacats d'aquest període històric. Ja m'agradaria dir que en vàrem aprendre de tota aquella matança però les ferides d'aquesta guerra mai varen cicatritzar i un veterà d'aquesta guerra, un tal Adolf Hitler, portava al món només vint anys després a superar els límits de la barbàrie. La Primera Guerra Mundial es va veure superada per la Segona però per sempre més serà la Gran Guerra.

■ ■ ■

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Ara també imprimim en digital!!!

Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

La Cursa dels Cingles de Vilaplana

■ **Xavier Solé**

President Obrint Traça

Des de Obrint Traça, el club esportiu actualment amb seu social a Vilaplana, des de fa dos anys organitzem la Cursa dels Cingles, l'últim cap de setmana de novembre al 2014 i la primera setmana de desembre al 2015.

Som un club originat en una bona colla d'amics, on el que més ens prima es passar-ho bé, gaudir de la muntanya, tant sigui fent esport, com descobrint nous paratges, com mirant-la.

Des de fa uns dotze anys que venim a Vilaplana. Actualment i de forma regular hi venim tots els dimecres a entrenar, la qual cosa que ens ha fet anar descobrint forces senderons desconeguts per nosaltres. I fa cosa de 3 anys ens va sorgir l'idea d'organitzar-hi una cursa, pensant només en que a nosaltres ens agrada molt l'entorn de Vilaplana, en redescobrir i mig recuperar molts camins quasi en l'oblit, i en que al poble se'l reconeixés més en l'àmbit excursionista i fos un referent a les comarques de Tarragona. Evidentment que això ho vam pensar des de la desconexió de totes les entitats del poble, com poden ser els caçadors o alguns pagesos que veuen com la gent travessa el seu terreny sense cap tipus de respecte.

Després de dues edicions, veiem com les coses van agafant molta forma. Actualment per fer la segona edició vam fer força reunions amb els caçadors del

poble, vam arribar a acords amb ells per poder fer la cursa en la mateixa data que la primera edició, i vam canviar el recorregut per no molestar-los en totes les àrees de caça que ells gestionen. Tot i això, per a la propera edició fins i tot canviarem la data de la cursa a finals de febrer o al primer cap de setmana de març del 2016, arribant així a estar tots contents. Potser ens faltaria parlar amb algun propietari d'algun terreny per tenir-lo en compte, ja que no tothom és respectuós al passar pels seus terrenys i potser podríem fer alguna petita variant.

Dites les principals pegues, que segur que n'hi ha alguna més que desconeixem, sempre hem intentat fer el millor pel poble. De fet, a Vilaplana es fan o hi passen moltes curses com: la Reus-Prades-Reus, la Ultra trail muntanyes Costa Daurada, la cursa clàssica de Vilaplana, caminades dels Amics de les Muntanyes de Prades,... Nosaltres,

a diferència d'ells, donem a parlar del poble, fem vindre molta gent d'arreu de Catalunya, de Barcelona, Girona, Lleida, i de tota la província de Tarragona. Sorpren força arribar als 700 inscrits, i a més donem un molt bon servei al corredor, convertint aquest dia en tota una mini festa al poble, tant corredors com organització així ho vivim. Aquest any hi vam integrar algunes entitats del poble com la Colla Jove, la Carnisseria, alguns punts de venda el dia de la cursa, el Casal, i tot el que podem i ens agradaria que tothom en fos més participatiu i s'ho agafessin com una bona festa.

Ja es va veure que vam tenir un dels pitjors dies meteorològicament parlant de l'any, i tot i això a la web de curses de muntanya ha sortit seleccionada com la millor cursa de l'any, tot un èxit per Vilaplana. També els dies previs vam organitzar una caminada per tothom qui volgués, fent-ne ressò a la gent del poble. També es guanya una nova entitat al poble ja que estem tramitant l'alta a la FEEC (Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya), on el poble hi tindrà representació. Vam recuperar i netejar l'antic camí del portell del Marrà, que dona accés al mas del Puçó del Cingle, i des del mas el camí del recingle fins a Cova Maguinya, prèviament consultant amb els caçadors per si els molestava aquesta variant.

Poc a poc anem coneixent més el poble, i esperem que sigui beneficiós per ambdues parts ja que només busquem estar bé amb tothom. Ens agradaria que la gent que fa excursionisme al poble, els que caminen o els que corren, s'afegissin a nosaltres i així poder organitzar més sortides i activitats per a tothom. Estem començant i creiem això que pot redundar en un benefici per a tots.

Moltes gràcies,

GAUDÍ
Centre de Reconeixements
Màdics - Psicotècnics

Permisos de
conduir i armes

Certificats
mèdics d'aptitud
esportiva

Certificats
mèdics oficials

Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS

Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57

www.centresmedicsonet.com
reus@centresmedicsonet.com

Tramitació gratuïta de la
renovació del permís de
conduir

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

Opinió de la Colla del Senglar sobre les curses de muntanya a Vilaplana

■ Cap de la Colla del Senglar de Vilaplana

Què en pensa la Colla del Senglar de les curses a les nostres muntanyes?

La Colla del Senglar ha caçat el jabalí tota la vida aquí a les nostres muntanyes, però el que era una afició avui en dia s'ha convertit en quasi una obligació per la sobrepoblació d'aquest animal.

Així tenim:

— Accidents de trànsit i danys considerables a l'agricultura.

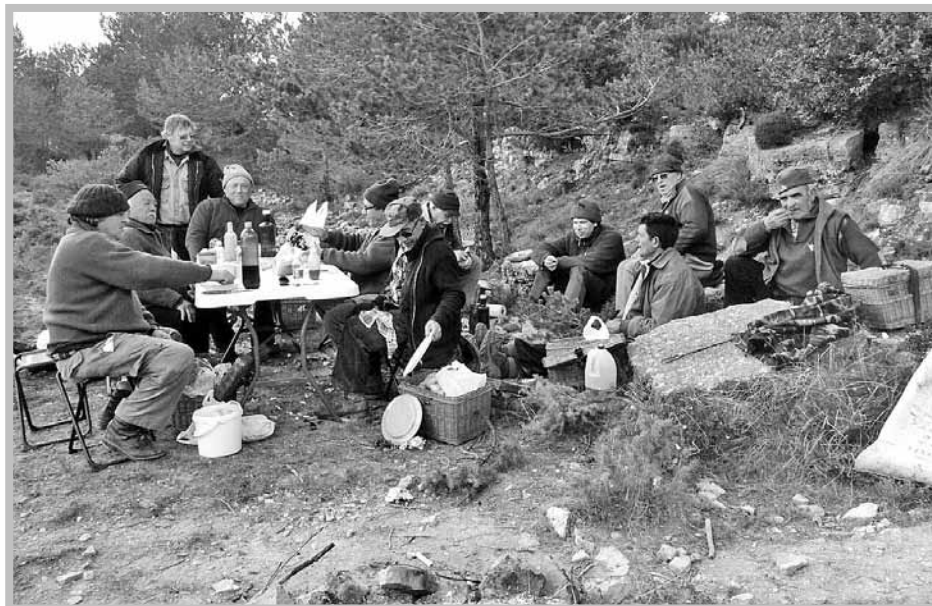
— Collites malmeses i arbres fets malbé que afecten els pagesos del poble.

Nosaltres entenem a tothom, però jo em pregunto: No es podrien fer les coses diferents per tal de gaudir tots de les nostres muntanyes?

Per exemple:

— La cacera són 4 mesos: No es podrien fer les curses llavors?

— S'han obert un munt de camins pel mig de la muntanya; la gent no sap el perillós que és trobar-te gent on no hi comptes, al mig d'una batuda

del senglar.

La gent hauria de passar pels camins reals per evitar desgràcies i també recordar que els boscos d'aquí són privats, no de l'estat (o sigui que tenen amo) i... algú ha demanat permís als propietaris per obrir camins a les seves propietats?

El problema d'això és que per aquests camins oberts no s'hi passa només el dia de la cursa, sinó que tothom

que els descobreix hi passa durant tot l'any.

Una altra cosa perillosa és sortir amb els gossos deslligats un dia de cacera.

Creiem que si caminadors i caçadors hi posem una mica de la nostra part podem conviure perfectament i, el més important, es podrà evitar una desgràcia.

■ ■ ■

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

**PETIT
d'kastró**

**PLAÇA de L'ESGLÉSIA
i de L'AJUNTAMENT de
VILALLONGA del CAMP**
teléfono 977 84 09 39

www.facebook.com/petitdkastro

Fibromiàlgia i exercici físic

FIBROMIÀLGIA I EXERCICI FÍSIC

■ **Pep Chaparro**
Fisioterapeuta

Es tracta d'una malaltia crònica caracteritzada per dolor múscul-esquelètic generalitzat i una reducció del llindar del dolor amb augment de la sensibilitat dolorosa a la pressió en determinats punts del cos. Aquest dolor es localitza sobretot en zones musculars sense que existeixi un dany aparent i s'acompanya de diversos símptomes: gran sensibilitat a qualsevol contacte físic o canvi de temperatura, alteració del somni, esgotament físic i psíquic, entre d'altres. Aquests símptomes, que es troben presents en més del 70% dels pacients, poden aparèixer com a crisis d'esgotament d'un o dos dies de durada, més freqüentment o, de forma continuada.

De moment es desconeixen les causes i la forma de produir-se aquesta patologia. La mitjana d'edat en la qual predomina el seu diagnòstic se situa entorn dels 40-49 anys.

Diagnòstic de la fibromiàlgia

El diagnòstic de la fibromiàlgia és clínic, és a dir, basat en la simptomatologia que presenta el pacient, i després de descartar la possible existència d'altres quadres clínics amb símptomes similars. Encara no es coneixen proves diagnòstiques específiques que confirmen una fibromiàlgia, ni proves de laboratori, ni d'imatge ni proves biològiques, fet que complica el diagnòstic d'aquesta malaltia, estimant-se que el 75% dels pacients no està diagnosticat.

Tractament de la fibromiàlgia

No es coneix un tractament específic per a la fibromiàlgia. Per al seu tractament s'utilitzen fàrmacs i tractament físic (fisioteràpia – exercici físic):

Exercicis recomanats per la fibromiàlgia

Molts individus amb fibromiàlgia són sedentaris i els seus nivells de capacitat cardiorrespiratòria estan en nivells inferiors a la mitjana. El dolor, la fatiga i la depressió, contribueixen a portar aquest tipus de vida i per tant a tenir poca capacitat física. És difícil aconsellar i convèncer a una persona que se sent terriblement cansada que ha de fer exercici físic, sembla un absurd però és fonamental.

L'entrenament amb exercicis aeròbics de dues a tres vegades per setmana i durant dotze setmanes pot ajudar a reduir de manera important el dolor, els punts més sensibles i fins i tot la depressió, la qual cosa en general es tradueix en una millora visible del benestar general. El gran problema és

el manteniment d'aquesta millora, ja que l'adherència a l'exercici en els pacients amb fibromiàlgia és relativament baixa per creure que després de l'exercici es troben més adolorits i cansats. La intensitat de l'entrenament ha d'incrementar-se paulatinament fins a arribar a un nivell normal o moderat. Si en realitzar els exercicis, els afectats perceben un empitjorament dels símptomes, han de rebaixar la intensitat fins que aquests disminueixin. Aquest tipus d'exercicis s'han de realitzar durant almenys 20 - 30 minuts.

Exercicis no recomanats per a la fibromiàlgia

No tot exercici és vàlid per a tots. Primer s'ha d'avaluar a la persona, analitzar quins generadors de dolor presenta, i en funció d'això decidir quins exercicis convé o no practicar. Així:

Si una persona pateix, a més, una artrosi cervical s'ha d'obviar els exercicis repetitius del coll.

Si pateix lesions de genoll o un excessiu pes potser els exercicis més adequats seran dins de l'aigua.

Els que pateixen important contractura muscular se'ls recomanaria exercicis en piscines d'aigua calenta o solament la relaxació dins d'ella per anar incrementant l'activitat progressivament.

El pacient fibromiàlgic ha de participar i col·laborar en la seva millora, ja que no convé confiar solament en els fàrmacs. L'exercici físic és una peça fonamental en la recuperació, i tot i que els seus resultats no són immediats, cal continuar l'activitat per no recaure.

SALUT !!

■ ■ ■

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

ENTREAUTOMOBILISTES

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: **977 328 417**

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Tots els nens i nenes que aquest Nadal van participar en el rastre del dia 5 de gener.

L'arribada dels reis aquest Nadal 2014-2015.

I també l'agraïment a tots els "abnegats" tractorites que cada any porten els regals als nens.

CARNAVAL 2015

TURUT-TURUT!!!! TURUT-TURUT!!!!

■ Dolors Sentís

Es fa saber!! Que enguany a Vilaplana i per ordre del rei Carnestoltes, es farà festa de Carnaval!!!!!! Ijuuuuuuu!!!!!!

L'Ampa de l'Escola Cingle Roig té l'encàrrec d'organitzar un carnaval per a tots els nens i nenes del poble... i tots els grans que es vulguin disfressar.

Així doncs, el dia 14 de febrer a la Sala Parroquial (gràcies mossèn) a les 17h començarà la rua de lluïment per tots els carrers i places del poble.

En acabar i altre cop a la Sala, es procedirà a repartir el berenar per a tothom, coca i xocolata de la bona!!!

Seguidament concurs de disfresses individual i de grup, amb premi per a tots els participants.

Com a fi de festa i punt àlgid de l'espectacle... Gran Ball de Carnaval!!!! Amb èxits d'abans i d'ara. Moure'm l'esquelet fins que el cos aguanti.

Esperem que sigui una festa del vostre agrat i us ho passeu molt bé!!!!

Bon Carnaval a tothom!!!!!!

P.D.: 1r Premi Millor disfressa

individual: Jugador de rugbi

Martí Mestre Carcellé

1r Premi Millor disfressa grup:

Veremadora i gra de raïm

Anna Gallisà Mestre

Clara Gallisà Mestre

Pi Gros, Pi del Fernando o Pi de les Planes

Comencem la caminada davant del casal. Sortim del poble pel carrer Jaume I, travessem la rasa i sortim a la carretera de la Mussara. Enfilem amunt el camí del cementiri i quan trobem la pujada a l'esquerra, nosaltres continuem recte. Al camí hi trobem uns bancs per seure i admirar la panoràmica del nostre estimat Baix Camp.

El camí continua planer i després d'una forta pujada, sortim a la carretera de la Selva del Camp, la travessem i agafem el camí que ens ve al recte. A mà esquerra tenim el bosc de l'Olla un bosc de pins que connecta amb el camp de futbol.

Continuem el camí en baixada i pujada, però en general planer. En 10 minuts trobem una rasa ben fresada a mà dreta que fa un tomb de quasi 180 graus. Aquesta petita riera està prou ben conservada (si no hi ha hagut aigües) i fins i tot la identifiquem per-

que hi ha roderes de bicicleta i tractor. Si no trobem aquesta rasa, no passa res, continuem el camí que seguim que ens mena al camí principal.

Si continuem per la rasa, baixem fins un encreuament de camins, que el de mà dreta segons baixem ens portaria de retorn a Vilaplana i el que agafem recte, ara encimentat, ens

duu en 5 o 7 minuts fins al pi.

El pi, dit de varies maneres: Gros, de les Planes, del Fernando, és un pi pi-nyoner molt gruixut uns 4'5 metres de volt, uns 20 metres d'alçada i 27'6 de capacada i a l'estiu fa una ombra que s'agraeix molt. Podem fer un mos en aquest punt.

Retornem sobre els nostres passos pel mateix camí, fins a trobar un camí a mà esquerra que puja bastant i passa pel costat d'uns trossos d'ametllers o continuar recte pel camí que hem baixat i al final de l'encimentat continuar a mà esquerra en direcció a Vilaplana. En 15 o 20 minuts tornem a arribar a la carretera de la Selva, ara però una mica més avall que al començament, i tornem a trobar un camí

al recte que l'agafem per donar altra vegada al camí del cementiri. Arribem així un altre cop al poble.

Com que hi ha tants camins que donen al mateix lloc, podem escurçar o allargar la passejada al nostre gust, edat i aptituds dels caminants.

Bona passejada!!!!

Lo Pedrís a Canal Reus TV

Laura Aragonés, reportera de Lo Pedrís a Canal Reus Notícies

Lo Pedrís col·labora amb Canal Reus TV per mantenir informada l'audiència del que passi a Vilaplana.

L'acord preveu que periòdicament s'informi de les notícies més rellevants del poble, dins l'apartat SOM COMARCA - BAIX CAMP, que juntament amb altres poblacions com Alforja, Almos-ter, Les Borges, Maspujols, Riu-

doms, La Selva i Vinyols siguin presents al canal de TV del Baix Camp. Laura Aragonés, estudiant de periodisme a la URV, s'encarregarà de donar aquesta informació dins el programa informatiu CANAL REUS NOTÍCIES.

Podeu veure l'enregistrament de la

primera intervenció de Laura, que es va produir el passat dimecres 25 de març sobre les 20 hores, explicant la inauguració del reformat Consultori Mèdic del poble, a: <http://canal-reustv.xiptv.cat/canal-reus-noticies/capitol/baixcam-vilaplana-25-03>

La Lourdes, la Sílvia i el Marc van viatjar a la tardor del 2014 a Marsella (França). Al darrera i al fons dels protagonistes, l'estadi de l'Olympic de Marsella.

La Tat i l'Oriol a la Zona Cero de New York, el passat dia 17 de març de 2015, mostrant la darrera publicació de *Lo Pedrís*.

Teatre de titelles per la Festa Major de sant Sebastià

El diumenge 24 de gener vam poder ser espectadors del teatre de titelles: Matito, amb l'Arnau Colom i Fito Luri.

L'espectacle va fer disfrutar a tot-hom, des dels més petits als més grans.

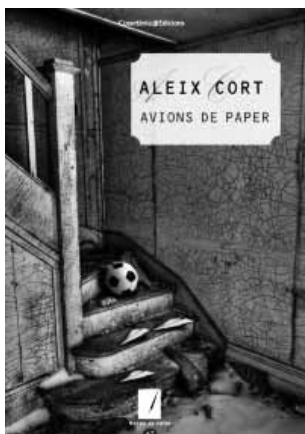
Naixement

CARLOTA
19 gener 2014

A la revista *Lo Pedrís* número 58, que us vam entregar al darrer Nadal, hauriem d'haver publicat, junt amb tots els natalicis de Vilaplana de l'any passat, el naixement de la Carlota De Cal Barberà, el qual va tenir lloc el dia 19 de gener de 2014. L'equip de Redacció dona una cordial i tendre benviguda a la petita, alhora que felicita als seus pares.

■ Raquel Virgili

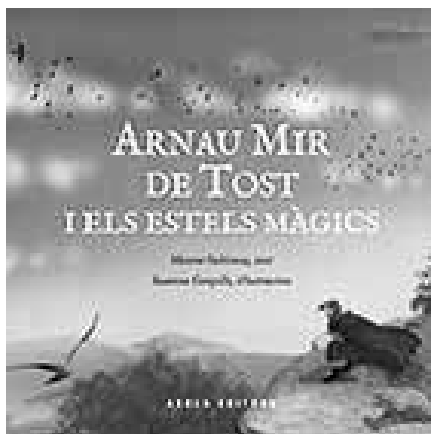
“Avions de paper”

“Divendres. Fa vent a Reus, però la ciutat està habituada a l'aire i no es queixa. Assegut a la terrassa d'El Sol, Sergi Vila busca el cel protegit per les Ray-Ban de tota la vida, però el tros que veu no li proporciona cap al·licient i torna al terra de la plaça.”

Així comença la novel·la, on es narra el primer cas de Sergi Swing Vila i Paloma Hernández, una parella de ball que, després d'haver plegat de l'agència de publicitat en la qual treballaven, es troben dirigint una agència de detectius en ruïna. La nova situació, agreujada per l'edat i la crisi social, provoca ansietat, inseguretat i els fa replantejar la vida. Uns nens i uns avions de paper estiraran els detectius fins a una xarxa pederasta amb connexions polítiques per resoldre el cas de la desaparició de diversos nens i una falsa acusació. Una novel·la a ritme de swing.

ALEIX CORT (Reus, 1961) ha escrit diversa narrativa per a adults, discursos sobre art digital, les TIC i la didàctica de l'art i Diccionari del ball. Guanyador de diversos premis literaris, ha col·laborat amb espectacles de dansa i de teatre i és responsable del Video-lit -càpsula audiovisual que parteix d'un text literari-.

Autor: **Aleix Cort**
Editorial: Cossetània Edicions
Preu: **13,80 €**

“Arnau Mir de Tost i els estels màgics”

Una col·lecció que vol donar a conèixer la història medieval a través del territori i els seus personatges. Els castells i els monestirs van ser grans construccions medievals que van dibuixar aquest territori i els seus propietaris o administradors, fossin comtes, vescomtes, cavallers, senyors, bisbes, abats o canonges, estigueren constantment involucrats en misteris, trifulgues i aventures.

MONTSE SUBIRANA

És Doctora en Psicologia i experta en Turisme. Ha publicat Perruca de Senglar, finalista al Premi Recull 2002; Ens ho hem de fer mirar, que inclou el Premi finalista a l'I lè Concurs Literari de Narrativa per a Dones de l'Ajuntament de Terrassa; Vint-i-dues tardes, dos matins i un vespre amb els avis d'Espinelles, patrocinat per la Diputació de Girona; ha rebut la Menció Primera Especial als Premis Literaris Homilies d'Organyà 2009 pel seu relat El camí de les trementinaires, publicat al recull Homilia 2009, i amb Rafel López-Monné ha publicat la guia A peu per camins dels càtars dins la col·lecció “De ferradura” d'aquesta mateixa editorial.

SUSANNA CAMPILLO, il·lustracions.

No recorda quan va agafar un lla-pis per primer cop per fer gargots, però ja en fa més de trenta que es dedica professionalment a la il·lustració. Sobre-tot fa dibuixos per nens i nenes, però també per a llibres científics i de natura.

Autores: **Montse Subirana i Susanna Campillo**
Editorial: Arola Editors
Preu: **14,00 €**

“L'home que comptava diners”

Sinopsi:

L'Elies Costa, empresari del tèxtil, té dona i dos fills, casa amb piscina, segona residència a la Cerdanya i una fàbrica a la ciutat xinesa de Suzhou; tot-hom està convençut que és un home d'èxit i que la vida li somriu. Però el que ningú no pot sospitar és que l'Elies fa de correu a Andorra dels diners bruts de la màfia xinesa, té una amant que podria estar jugant a dues bandes i és víctima d'una espiral creixent d'extorsions que el té a una passa del col·lapse. Com és possible que la seva vida s'hagi convertit en un autèntic infern?

JORDI BOIXADÓS (Barcelona, 1958) és escriptor, músic i traductor literari. L'home que comptava diners és el seu vuitè llibre. Abans havia publicat cinc novel·les, un recull de relats breus i un joc lingüístic en clau d'humor.

Autor: **Jordi Boixadós**
Editorial: La Magrana
Preu: **15,00 €**

Josep Tost

QUEVIURES I TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

EL MANO, LA SOFA Y OTROS DESAGUISADOS LINGÜÍSTICOS

(Yo también puedo hablar inglés)

■ Marta Seisdedos

CAPÍTULO TERCERO

TRUCOS DE PRONUNCIACIÓN

Somos los que somos y somos como somos. Este comentario viene a cuento de una de mis alumnas de Port Aventura, Josefa. Guapa andaluza y resalá como ella sola, pero con un acento andaluz imposible de corregir.

Lo divertido era, que se esforzaba mucho en aprender la lengua de la reina Isabel II, y le ponía tanto interés, que yo por mi parte no podía hacer otra cosa que animarla y enseñarle cuatro reglas nemotécnicas para recordar ciertas pronunciaciones.

Aún así, era muy divertido oírle decir next to (al lado) en andaluz. Lo que salía de su boca era:

The door is next to the window

The door is ne to the windo

Mencionaré alguno de los trucos (poco éticos para un profesor), que tuve el honor de enseñar a esta brillante alumna, para que tuviera facilidad a la hora de recordar como se pronunciaban ciertas cosas:

I (yo): Pronuncia como si te pisaran el dedo gordo del pie, AY.

SHE (ella): Como she es femenino tiene chichi, así que lo suavizaremos un poco y saldrá TXI

WHO (quién): el animal más curioso del mundo es el búho, porque siempre esta preguntando WHO, WHO.

T: Para pronunciar las palabras que lleven -t-, por ejemplo TOMATO (tomate) no la hagas dental, no dejes que tu lengua llegue hasta los dientes, sino los ingleses te dirán que eres española, simplemente deja que la lengua toque el velo del paladar al pronunciar.

Los ingleses detectan perfectamente a un español hablando en inglés por dos motivos.

El primero de ellos es la fuerte pronunciación de la letra -t-. Invito al lector a realizar el siguiente ejercicio. Diga POTATO (patata) y se dará cuenta de la fuerza que le da a la a la pronunciación de la letra -t-. A continuación diga otra vez POTATO (patata) poniendo la lengua en el velo de paladar, sin dejar que toque a los dientes y notará la diferencia de pronunciación.

La segunda característica que delata que la persona que habla inglés es española, es la que se describe a continuación.

Lo que menos gracia suele hacer a los alumnos, por norma general, es que en inglés cuando hay dos vocales juntas, se suele pronunciar como si fuera otra vocal. Dos "o" juntas suelen pronunciarse como "u", con las excepciones que siempre digo de floor

(planta o suelo) y door (puerta), que ambas se pronuncian como "o". Y cuando hay escritas juntas dos "e" la pronunciación se hace "i".

Ejemplos:

Book (libro) se pronuncia "Buuk"

Cheese (queso) se pronuncia "chis"

Casi todos mis alumnos, por no decir todos, se ven atacados cuando les corrijo la pronunciación y la respuesta es la misma:

- Pero profe, que más da si digo "look" tal y como se escribe en lugar de "luuk" que es como se tendría que pronunciar. ¿Me van a entender igual no?. Bastante hago yo que intento aprender inglés, que ellos de español no tienen ni idea cuando vienen aquí.

Llegados a este punto, siempre cuento la experiencia que tuvo un ingeniero informático amigo mío al que apodamos J.R.

J.R se fue a Londres a pasar unas vacaciones, como su presupuesto no era muy elevado y aprovechando que aún era joven y tenía el carne de estudiante internacional, decidió alojarse en un albergue de la ciudad.

Al llegar al albergue, se llevo una

desagradable sorpresa, ya que la litera que le había sido asignada, no tenía sábanas, de hecho ninguna tenía sábanas, ya que todo el mundo iba preparado con saco de dormir.

JR decidido, bajo a la recepción con la intención de solicitar unas sábanas, aunque tuviese que pagar para conseguirlas, un suplemento adicional. La conversación que tuvo lugar entre el recepcionista de origen indio y él llevo a ser un tanto escatológica:

-Hello again, sir. (Hola de nuevo, señor) - Saludó de nuevo JR.

-Can I help? (¿Puedo ayudarle?)- Contestó solicitó el recepcionista.

- Yes, yes. (Si, si) - Contestó rápidamente JR.- I have forgotten my sleeping bag and I will need shits for tonight. (He olvidado mi saco de dormir y necesito mierdas para esta noche)

- Ah, ah, ah. Then you have a big problem friend ah, ah. (Ja, ja, ja. Entonces tienes un gran problema amigo, ja, ja) - Rió el recepcionista.

JR empezó a molestarse un poco por las risotadas del recepcionista. Se estaba riendo de él en su cara, y él, ni siquiera sospechaba el por qué. Así que decidió repasar mentalmente la frase que el había dicho. "I have forgotten my sleeping bag, and I will need shits tonight". Al repasar mentalmente la frase cayó en el error cometido. Lo que realmente le había dicho al recepcionista era que necesitaba mierdas para esa noche.

Así que tan dignamente como pudo le repitió la frase.

- I will need sheets for tonight.

(Necesitaré sábanas para esta noche)

Realmente para la gente de habla castellana, que un idioma se escriba de manera diferente de cómo se pronuncia es un problema. Es el punto que más le cuesta a un estudiante de inglés aprender y entender.

Pero este problema no es solo para los hispano hablantes, sino también para los anglosajones. De ahí, que en todas las series, dibujos y películas que nos vienen importadas, se de tanta impor-

tancia a los concursos de deletrear. Para nosotros es incomprensible y hasta de tontos, hacerles concursos de deletrear a los críos, pero sin embargo y especialmente en EEUU, es todo un deporte nacional que se realicen este tipo de concursos. ¡ Quien no recuerda a Lisa Simpson o a Richard Gere con su hija haciendo esfuerzos sobrehumanos por quedar los primeros en el concurso y así poder quedar campeón nacional! Para nosotros incomprensible....

Creo que ese mensaje supuso la ruptura de nuestra relación, pues a día de hoy, 10 años después aún no he recibido contestación, o puede ser que todavía esté intentando entender el mensaje jajaja.

Pero dada la anécdota que voy a explicar a continuación, queda claro que estos concursos de aprendizaje son necesarios.

El famoso político republicano y vicepresidente de EEUU, Dan Quayle, en 1992, protagonizó un curioso incidente delante de todas las cadenas de televisión americanas en una visita realizada a un colegio de Nueva Jersey.

Dan, sacó a un estudiante a la pizarra y le pidió que escribiese la palabra patata (potato en inglés). El estudiante escribió correctamente la palabra "POTATO". En ese momento el vicepresidente le dijo:

-Fonéticamente está bien, pero todavía hay algo que tienes que arreglar-.

El muchacho, dudoso, añadió una -e al final de la palabra POTATO, quedando como resultado la palabra "POTATOE". En ese momento, tanto él como sus guardaespaldas, estallaron en aplausos y felicitaron al chico.

A partir de ahí, queda clara la importancia de este tipo de concursos. Para el lector intrépido y de mente inquieta, le añado la reseña de la dirección de YouTube, donde puede encontrar colgado dicho video.

<http://www.youtube.com/watch?v=yTwAGmDLW4M>

Los adolescentes españoles de hoy en día, que no practican la gramática, tienen serios problemas a la hora de diferenciar si una palabra lleva -h, ya que no suena, o de si una palabra se escribe con -v o con -b. Si el castellano supuestamente, es el único problema gramatical que tiene, imagínense si miles de palabras se pronunciaban de manera diferente a como se escriben tal y como pasa en el idioma inglés.

Aún recuerdo el día en que un exnovio mío me envió el siguiente sms:

" No me dio tiempo hayer de pasar a buscarte".

No tengo palabras para expresar el puñetazo en los ojos que supuso para mi leer semejante falta de ortografía. Así que mi contestación vía sms fue:

" Deja la h de ayer para hoy".

Creo que ese mensaje supuso la ruptura de nuestra relación, pues a día de hoy, 10 años después aún no he recibido contestación, o puede ser que todavía esté intentando entender el mensaje jajaja.

CAMARERO UN CAFÉ POR FAVOR

Uno de los aspectos que más marca a los españoles y que más cuesta hacer entender a los estudiantes de inglés, es la forma imperativa en la que hablamos. Fíjese en la siguiente frase:

"Camarero, por favor, ¿me trae un café?"

Esta frase, a la cual todos estamos acostumbrados, nadie la tildaría de grosera o de falta de educación. Ese es el problema. Si el lector se fija, es una frase imperativa. Los españoles por defecto, hablamos en imperativo para pedir o solicitar cualquier cosa, independientemente de la edad del interlocutor o del estatus social. Eso sí, añadimos siempre el "por favor" y el "gracias".

Pongo algunos ejemplos:

"¿Me pone una barra de pan?, por favor"

"Jefe, ¿Sería tan amable de subirme el sueldo?"

Esta es la gran diferencia con el idioma inglés. En castellano ordenamos, hablamos directamente y pedimos a la otra persona que realice una acción para satisfacer nuestra necesidad.

Por eso los ingleses tienen tanta fama de educados, no porque no sean groseros o rudos como nosotros en ciertas ocasiones, sino que ellos lanzan al interlocutor la necesidad que tienen y se supone que la persona que oye tu necesidad, es la persona que te la va a satisfacer.

Un ejemplo claro y que siempre explico es el caso que me ocurrió con mi compañero de enseñanza David. David era un señor inglés, ya retirado que vivía en España. Le gustaba mucho dar clases de inglés y como muchos alumnos querían practicar el idioma con un nativo, pues me pareció apropiado tratarlo.

Después muchos años trabajando juntos, la amistad creció y a pesar de su edad yo ya no le trataba de usted. Un día estábamos en la terraza de la academia y él se estaba fumando un cigarro.

Me apeteció de repente acompañarlo y le dije:

-David, ¿Could you give me a cigarette, please? (David, ¿Podrías darme un cigarro?)

-No, no, Martha, no, no. Se dice, Could I have a cigarette, please? (No, no, Marta, no, no, Se dice ¿Podría yo tener un cigarro?) - Corrigió él.

Debo reconocer que pequé, e hice lo mismo que me paso corrigiendo todos los días en las clases. Pensé en castellano e hice la traducción literal al inglés. Mal hecho. Creo además que este es uno de los puntos contra los que más me dedico a luchar en clase, porque es muy fácil caer en el error. Por eso remarco a mis alumnos que los ingleses para pedir cualquier cosa dan muchas vueltas, no son directos, y que por ese motivo ellos tiene que aprender a pensar como ellos y no traducir mentalmente del castellano al inglés.

Hasta tal punto llega el no pedir las cosas de forma indirecta e imperativa, que incluso cuando quieren invitarte a algo lo hacen indirectamente y para ello utilizan el verbo

"Wonder" que significa me preguntaba.

Reto a cualquier lector a que cuando vea alguna película o serie americana o inglesa, ya sea en castellano o en inglés, a que se fije cuando el chico quiera invitar a la chica a un baile (famoso baile fin de curso, a cenar, a salir, etc.), la pregunta siempre es la misma:

- Me preguntaba si te apetecería ir al baile conmigo.- Le dice el protagonista masculino a la protagonista femenina.

- I wondered (ya que esta el verbo en pasado) about if you would like to come with me to the dance.

Y todo esto para evitar la pregunta directa de ¿Quieres acompañarme al baile?

Este ejercicio de observación lo propongo en todos los cursos que realizo y tengo que comentar, que los alumnos me corroboran al 100 por cien que, efectivamente, las preguntas nunca son directas de un protagonista a otro cuando el tema es referente a invitar a cenar, a salir o cuando hay implícito un interés sexual, por ejemplo.

Continuará

LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA EN LA MIRADA DELS INFANTS

TERCERA PART

■ Mireia Ferré Mateu

I. DESCRIPCIÓ DE LES ENTREVISTES

1.1. Guerra

Dit això, ens endinsem en el fet històric transcorregut entre els anys 1936-1939. Pel que fa a la informació extreta de les fonts orals, hi ha diversitat d'opinions i de com van viure la guerra civil, però en general coincideixen en un aspecte, el de que no n'eren massa conscients del que estava passant, eren petits i es distreien. Però tot hi així hi ha matisos força interessants a destacar, com el cas de la mare de l'Anna Rosa, de Tarragona. La Joana Huguet, de Vilaplana i de família molt humil, destaca que:

El jovent no se'n va adonar molt de la guerra civil [...], no se'n van adonar de que van passar els nacionals. [...] Va ser després a la repressió i les conseqüències de guerra que vam patir més. (1)

En Joan Juanpere, de Vilaplana, comenta que:

No es va viure una guerra aquí al poble. [...] A casa si que es parlava de la guerra, l'anàvem seguint amb els pares, però no al dia a dia ja que no disposàvem de ràdio. [...] Però no ho saps tot quan ets petit, tens por perquè sents els bombardejos, però et distreus. (2)

Hi ha hagut testimonis que la recorden de forma més impactant i negativa, ja sigui per les condicions de vida que els va tocar viure, ja sigui per imatges guardades a la memòria, o bé per algun record trist. La Pilar Capafonts destaca que:

El dos de setembre del 1937 van agafar el meu cosí germà presoner, de 26 anys i molt catòlic i carlista. Mentre el buscaven, a mi em van amenaçar de mort apuntant-me amb una escopeta. [...] La mateixa nit el van agafar i el van matar a la paret del Parc Samà de Mont-roig. (3)

La Rosa Alabart, de Mont-roig i amb una memòria del tot clara recorda que:

Jo tenia set anys i com que tiraven moltes bombes vam decidir marxar cap a Mont-roig, que ja no tiraven bombes. [...] Recordo molta gent plorant, vaig veure morts al terra i recordo que em va agafar un trauma, un atac de nervis. [...] A casa en parlàvem de la guerra, la mare era franquista i ajudava a un soldat refugiat a casa. (4)

La Mercè Simó, també recorda la guerra com un fet dolent i impactant en a seva vida, però d'una altra manera que la Rosa Alabart i la Pilar Capafonts:

Nosaltres a casa meva ho vam passar molt malament, durant la guerra va ser molt pesat perquè tots els homes eren a la guerra i a casa les dones ens havíem de buscar la vida. [...] Recordo molta pena, pobresa, i sense família propera que ens ajudés a tirar endavant. [...] A casa no en parlàvem de la guerra, prou feina teníem en poder menjar. [...] No vaig poder anar a col·legi durant la guerra perquè havia de guanyar-me la vida per ajudar a la mare a casa, i quan vaig poder anar, la mestra em pegava i em castigava per roja. (5)

Un cas similar, és el del Josep Prades, un home provinent de família humil i molt treballadora, i que des de ben petit ja va haver d'ajudar a la família. Ell comenta que:

Per un desacord amb l'amo, el meu pare va decidir que tota la família marxés cap a Tortosa, i allí ens vam trobar amb el front. [...] Vam fer cap al tros i ens hi vam quedar nou mesos a viure. No teníem temps de pensar en què volíem ser de grans, a mi de ben petit [6 anys] ja em van fer anar a treure carbó. [...] Recordo que plegàvem garrofes al tros i les bales ens passaven per damunt. [...] A casa si que en parlàvem de la guerra, era el plat de cada dia. Només pensàvem quan s'acabaria [...]. (6)

Podem afirmar que la guerra civil va afectar de forma diferent a cadascun dels testimonis, ja sigui per el nivell de

vida, per els fets ocorreguts en les seves vides, per la mentalitat, per els records,... Hi ha molts factors que influeixen en el discurs de les persones, però en línies generals podem dir que eren nens, i com tots els nens, es distreien, pensaven en jugar, en anar a l'escola i en córrer pels carrers del poble. Però que sabien que el país estava en guerra, tot i que per a Vilaplana no hi va passar, l'ambient general era de guerra. I un altre factor que ha incidit molt en el fet de patir més o menys el període de guerra civil, ha estat el nivell de vida.

En Josep Prades i la Mercè Simó recorden la guerra civil com un fet molt dolent, angoixant i que van patir molta gana. L'ambient familiar era trist, només pensaven en el dia a dia. En canvi, la Matilde Mestre recorda que:

Si que es va patir a la guerra, les famílies es barallaven per la guerra. [...] Pel poble, vaig veure tancs. I quan els nacionals estaven pressionant, baixaven soldats de la muntanya morts de gana i de set, i jo els donava menjar. (7)

Vist aquest darrer testimoni, l'ambient familiar i el nivell de vida eren diferents, es trobaven en una situació més còmode o bé "privilegiada", però això no vol dir que no tinguin un record dolent de la guerra o que no la patissin.

Seguint amb la Matilde Mestre:

Els rojos van tancar a la mare a la presó durant dos mesos, poc abans d'acabar la guerra, quan ja hi havia els nacionals "traient el cap", perquè deien que escoltaven la radio nacional de l'altre bàndol. [...] Hi va haver un combat d'avions a les Valls, els dos avions van caure i van morir, i això ho vaig veure i em feia por, semblava que fossin damunt nostre, però eren a les valls. [...] Que mai més vingui una guerra civil [...]. (8)

Un cas molt diferent a tots els que tenim, és el de la mare de l'Anna Rosa (9). Va néixer l'any 1931 i va ser molt feliç fins que va esclatar la guerra.

Ella tenia sis anys en aquell moment, i quan al 1937 van començar a

bombardejar Tarragona, l'envien a Tortosa a casa dels seus avis paterns. El seu record és trist, frustrant i angoixant per la separació familiar.

L'Anna Rosa sí que pensa que hi ha hagut un trauma, i ho evidència en la figura de la seva mare, però està tant arrelat a les persones que aquestes no el reconeixen.

Amb això, vull dir que cada subjecte té la seva experiència de vida, i ja sigui per una cosa o una altre, aquests guarden un record més o menys intens, en la seva memòria de la guerra civil.

1.2. Postguerra

Un cop acabada la guerra, i vistes les diferents experiències de vida, en el tema de la postguerra, tots els testimonis segueixen un mateix discurs principal; durant la postguerra es va patir més que durant la guerra, ja sigui per represió, per violència o per falta de menjar.

La Mercè Simó destaca que:

A la Postguerra encara ho vam passar molt més malament, érem una família molt pobre. Havia d'anar al tros a treballar i després a un lloc a trencar avellanes i ametlles, perquè no ho havia homes a casa. El pare era a França i la mare al càrrec de quatre fills. [...] Vam treballar molt [silenci]. (10)

La Roser Rom, de Barcelona i filla única comenta que:

Durant la postguerra vam patir més, i en tinc més consciència ja que era més gran. (11)

O bé la Joana Huguet, que ens explica el següent:

El jovent no se'n va adonar molt de la guerra civil. Va ser després a la repressió i les conseqüències de guerra quan vam patir més. (12)

En Josep Prades diu que:

La postguerra va ser dolenta aquí al poble de Vilaplana, en canvi la guerra no la va conèixer, aquí [a Vilaplana] no hi va haver tirs, a Tortosa sí. (13)

Finalment, l'Anna Rosa ens explica que en els anys de postguerra, la mare va anar a buscar a la mare de l'Anna Rosa a Tortosa, i quan van arribar a Tarragona aquesta no va trobar ni reconèixer la seva casa, i això va provocar un gran impacte en la nena.

Els anys de postguerra, ens comenta l'Anna Rosa, van ser més durs, ja que durant la guerra al pobles anaves menjant, però a la postguerra es va passar molta gana, no hi havia aigua corrent. S'havia de treballar molt per a poder assolir un nivell mínim de vida.

L'Anna Rosa ens comenta:

La casa es va convertir en una casa trista [...]. (14)

1.3. Fam

La gana ha estat un factor important en el relat dels testimonis. Aquesta, segons com i de quina manera es pateix, acaba marcant de forma més profunda o més superficial a les vides de les persones que ho pateixen. En Josep Prades comenta amb la mirada perduda que:

Vam estar durant nou mesos al tros. [...] No teníem sal, i el pare va anar al mar amb un carro que li va deixar el seu cosí, i pujava aigua salada. La posava al sol d'aquesta manera aconseguíem una mica de sal. [...] Matrimoni i sis fills per mantenir; ja la vam passar negra [silenci]. (15)

La Matilde Mestre ens explica que:

En temps de la guerra a Vilaplana no es va patir gana, perquè la gent tenia un tros. La meua mare anava a Reus a buscar el pa, que l'intercanviava per una garrafa d'oli. (16)

Aquest testimoni, recorda els seus anys d'infantesa durant la guerra civil de forma pejorativa, però no per falta de menjar, sinó per altres aspectes que van acabar marcant a la persona, com ara el fet de que tanquessin a la seva mare a la presó poc abans de que acabés la guerra o bé, pel combat d'avions que va presenciar i la por que li va fer.

En Joan Juanpere, que sempre ha format part d'una família pagesa, comenta el següent:

Durant el primer any de guerra encara hi havia reserves, però a partir del primer any i durant tota la guerra, no massa. [...] Si tens un hort/tros i poques boques per alimentar, encara pots anar tirant, però si has d'alimentar masses boques..., molta gana. (17)

La Pilar Capafonts Ferratjes, del poble de Mont-roig, i tieta de la Rosa Rom Ferratjes diu que:

Era de família pobre, i vam tenir poc menjar tant a la guerra com a la postguerra. (18)

En canvi, la seva neboda Rosa Rom, de Barcelona, va tenir una situació diferent a la Pilar, comenta que:

No vaig patir, era filla única i el poc que teníem m'ho donaven, a més a més no menjava massa. No vaig patir gana, però els meus pares segur que sí. [...] No érem de poble, però teníem un hort i això ens va permetre no passar tanta gana. (19)

La falta de menjar va ser un tema

important en el dia a dia de les famílies amb pocs recursos. Aquesta pobresa es va accentuar a l'esclatar la guerra civil, ja que les reserves i l'economia baixen considerablement, i la diferència entre uns i altres encara es fa més evident.

Considero important fer un reconeixement a la terra, a aquesta font de recursos que tenim al nostre abast, i que si la cuides i la conrees degudament, pots extreure'n molts beneficis, ja siguin aliments o intercanviant i venent els excedents per cobrir altres necessitats. I sembla que per als testimonis, durant aquests anys durs de guerra i postguerra, la terra va ser un recurs important, ja que els que no en tenien ho van passar molt malament, i els que sí, van poder tirar endavant sense tantes penúries.

Continuarà

NOTES:

- (1) Font Oral: Joana Huguet Ferré (Vilaplana, 2014)
- (2) Font Oral: Joan Juanpere Cabré (Vilaplana, 2014)
- (3) Font Oral: Pilar Capafonts Ferratjes (Miami Platja, 2014)
- (4) Font Oral: Rosa Alabart Alzina (Miami Platja, 2014)
- (5) Font Oral: Mercè Simó Gomis (Vilaplana, 2014)
- (6) Font Oral: Josep Prades "Pepito" (Vilaplana, 2014)
- (7) Font Oral: Matilde Mestre (Vilaplana, 2014)
- (8) Ibidem
- (9) Font Oral: Anna Rosa Piña Solé (Tarragona, 2014)
- (10) Font Oral: Mercè Simó Gomis (Vilaplana, 2014)
- (11) Font Oral: Roser Rom Ferratjes (Miami Platja, 2014)
- (12) Font Oral: Joana Huguet Ferré (Vilaplana, 2014)
- (13) Font Oral: Josep Prades "Pepito" (Vilaplana, 2014)
- (14) Font Oral: Anna Rosa Piña Solé (Tarragona, 2014)
- (15) Ibidem
- (16) Font Oral: Matilde Mestre (Vilaplana, 2014)
- (17) Font Oral: Joan Juanpere Cabré (Vilaplana, 2014)
- (18) Font Oral: Pilar Capafonts Ferratjes (Miami Platja, 2014)
- (19) Font Oral: Rosa Rom Ferratjes (Miami Platja, 2014)

Olives negres sense os

■ Jordi Serra Ferré

No fa gaires dies, comprant en un supermercat d'una coneguda i exitosa cadena d'origen valencià, vaig topar-me amb un rètol que anunciava "Olives negres sense os". Es podia pensar que, de fet, estaven anunciant una obvietat, ja que, com és ben sabut, les olives no pertanyen al regne animal i per tant no les podem pas posar al grup dels vertebrats. Però, com ja haureu deduït, les coses no van pas per aquí. El cas és que s'estan referint a aquestes olives negres que van tan bé per posar a les amandes i a les quals, prèviament, han extret el pinyol. De tal manera que els autors dels rètol s'han limitat a fer una traducció del tot barroera de la informació que dóna l'envàs: "Aceitunas negras sin hueso", i tan amples.

Segurament aquest és un cas anecdòtic, que potser no xoca tant com altres que van sortir a la llum fa un temps: un establiment que publicitava "meló pell de sap (sic)" o un intel·ligible anunci d'una cadena d'hamburgueseries. Però

en tot cas sí que posa de manifest un fenomen molt més general: la poca cura en l'ús de la nostra llengua i la deixadesa que d'aquest fet se'n desprèn.

És evident que en les darreres dècades hem guanyat molt en la presència del català en molts àmbits públics: als mitjans de comunicació, a la publicitat, al comerç, a l'esport,...

També hem de valorar com a molt positiu que grans companyies com les que han comès aquests errors hagin vist com un element favorable la incorporació de la llengua catalana al seu funcionament habitual. No em deixa indiferent quan per megafonia la caixaera castellanoparlant de Mercadona crida: "Senyoreta Yoli vingui a lineal dos!". Cal pensar que, per aquest camí, anem bé.

Però no n'hi ha prou. En llengua a més de quantitat també cal tenir en compte la qualitat. I aquí anem molt justos. La qualitat de la llengua escrita en els usos comercials molt sovint és pessima, sense que calgui arribar als exemples còmics anteriors. Abunden les traduccions literals del castellà, sense cap

respecte a allò que és genuí de la llengua catalana, i les interferències lingüístiques de tot tipus.

En la llengua oral les circumstàncies no són gaire millors, més aviat al contrari. El català parlat ha tendit a l'estandarització via ensenyament i mitjans de comunicació, de manera que s'està perdent la riquesa dels parlars dialectals. Cada vegada és més difícil sentir un nen que diu moixó en lloc d'ocell. Aquest fenomen no és, però, exclusiu del català, també afecta llengües molt més potents com ara l'italià o, fins i tot, el castellà. Però en el cas del català tot això es veu agreujat per la pèrdua de riquesa lèxica, gramatical i fonètica. L'ús dels pronoms febles i d'altres no tan febles en alguns casos és delirant, les vocals es neutralitzen i es desneutralitzen sense cap criteri, l'essa sonora és en vies d'extinció i tota mena de barbarismes s'escampen sense control. En molts casos el català parlat s'ha vist reduït a un trist "català" sense suc ni bruc, una parla sense ànima que serveix per comunicar-se però no gaire cosa més.

En definitiva, sembla que estem salvant la llengua, però quina llengua ens quedarà?

■ ■ ■

EL PULSÒMETRE

BAIXA

PUJA

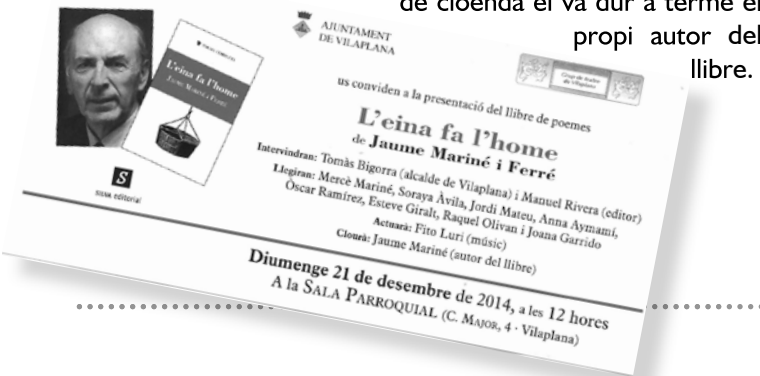
Baixa la poca implicació dels vilaplanencs amb les entitats locals. Sembla ser que hi ha una feinada per trobar gent nova que vulgui implicar-se amb les entitats locals: Ajuntament, Casal, Ampa, Colla de joves.....

Puja la construcció del consultori mèdic. Amb la inauguració d'aquest nou equipament el passat 22 d'abril, millora considerablement el servei sanitari que s'ofereix al nostre poble.

PRESENTACIÓ DEL NOU LLIBRE DE POEMES DE JAUME MARINÉ I FERRÉ

A la sala Parroquial de Vilaplana, el diumenge dia 21 de desembre, va tenir lloc la presentació del llibre de poemes *L'eina fa l'home* de Jaume Mariné i Ferré. En aquest acte van intervenir l'alcalde de Vilaplana, el Tomàs Bigorra i el Manuel Rivera (editor). Durant la presentació la Mercè Mariné, la Soraya Àvila, el Jordi Mateu, l'Anna Aymamí, l'Òscar Ramírez, l'Esteve Giralt, la Raquel Olivan i la Joana Garrido van llegir els poemes de l'escriptor vilaplanenc. A més a més, el Fito Luri ho va ambientar musicalment. I finalment l'acte de cloenda el va dur a terme el propi autor del llibre.

Activitats de la Llar de Jubilats, 1r trimestre 2015

■ La Redacció

El diumenge dia 25 de gener vam celebrar la Festa d'Hivern al nostre local de la Casa de Cultura. Feia molt mal temps, fred i vent, però nosaltres som valents, i tots avall, cap a sopar.

Ens reunírem 45 persones amb un sopar servit pel Restaurant de Ca la Peirona.

També vam celebrar l'aniversari de l'Antonio Valle, 86 anys. Ens va obsequiar amb dues ampolles de cava, i nosaltres amb un bon brindis i la corresponent cantada de felicitat anivarsari.

Com és costum, també vam fer la rifa de les "torretes"; per cert, les taules feien molt de goig amb aquelles plantes tan florides.

La Montse Anguera ens va recitar la poesia "La meua llengua", que va acabar d'arrodonir la festa.

El dia 15 de febrer vam celebrar l'Assemblea General de cada any. A les 7 de la tarda ens vam reunir al nostre local unes 32 persones. El President donà la benvinguda a tothom i va agrair a tots els membres la seva assistència. Es van proposar excursions, xerrades i altres activitats pel 2015. El Tresorer va explicar els comptes de tot l'ingressat i gastat, tot amb una transparència tan clara que creieu-me, dóna bo de ser membre d'aquesta associació.

Així mateix, aquest any, per acord de tothom, no s'ha cregut convenient canviar cap membre de la Junta.

Com és costum, vam acabar amb una bona xocolatada que és molt agraïda per tots els assistents.

La carretera de Vilaplana a Reus reformada íntegrament, una realitat a un pas!

■ Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde de Vilaplana

El passat mes de febrer la Diputació de Tarragona va aprovar el projecte de condicionament de la carretera T704 entre la T-11 i l'Aleixar la fase amb pressupost d'execució per contracta de 3.645.162 € per la millora de la carretera des de la T-11 fins a Maspujols. Però també aquests darrers dies s'ha aprovat el projecte de condicionament de la carretera T704 entre la T-11 i l'Aleixar 2a fase amb pressupost d'execució per contracte de 1.024.922 € per la millora de la travessera de Maspujols i uns trams de carretera fins a l'Aleixar.

Una vegada acabades les obres s'haurà assolit la millora de la carretera T-704 des de la T-11 fins a Vilaplana per obtenir unes millors condicions de seguretat en el trànsit per aquesta via.

Es tracta de dues actuacions molt importants pel que fa a la millora en el traçat, ampliant la plataforma fins a 7 metres, augmentant les condicions de seguretat de la carretera, i és que aquest tram fins a la T-11 té molt trànsit, és molt estret i tortuós, això fa que es registri en aquest tram un alt nivell d'accidentalitat.

També cal destacar el muntant de la inversió dels dos projectes, de més de 4,68 milions d'euros, en un moment de dificultats econòmiques com l'actual. En el projecte es manté pràcticament el traçat actual de la carretera adreçant alguns revolts i la construcció d'un nou pont per salvar la via del tren que es la part més costosa de l'obra.

Ara només cal preparar l'expedient d'expropiacions, la tramitació i l'execució de les expropiacions i la licitació de les obres, tot aquest procés durarà uns mesos. Però la previsió es que les obres comencin aquest any després de l'estiu.

Després d'anys de persistir a reclamar a l'administració competent la millora de la carretera T-704 per adequar-la a les necessitats actuals de circulació i les condicions de seguretat que mereixem tots els usuaris d'aquesta via, podem dir que finalment hem aconseguit l'objectiu, i per tant podem estar molt i molt satisfets. I es que aquest ha estat un objectiu que els ajuntaments de l'Aleixar, Maspujols i Vilaplana han reivindicat durant anys amb fermesa al titular de la carretera, a la Direcció General de Carreteres de la Generalitat de Catalunya primer, i després a la Diputació de Tarragona.

Felicitats i gràcies.

LA TAT I L'ORIOI PARTICIPEN AMB LA BANDA DE SONS COSSETÀNIA EN LA DESFILADA DE SAINT PATRICK'S DAY A NOVA YORK

El passat dia 17 de març, la Tat Torruella i l'Oriol Mestre van assistir com a músics participants en la multitudinària desfilada del Saint Patrick's Day a Nova York, formant part de la banda de Sons de la Cossetània. Segons informa el diari de Tarragona, el grup de música tarraconí es va convertir en el primer grup català en participar en aquest famós esdeveniment festiu de llarga tradició. La comitiva va recórrer la mítica Cinquena

Avinguda al bell mig de Manhattan on hi van participar més de 300.000 persones i amb un públic aproximat d'uns 2 milions d'arreu del món.

Des de la redacció, volem donar la més cordial enhorabona a la expedició de més de trenta músics i el seus

acompanyants de la nostra comarca, i sobretot felicitar a la parella de músics de Vilaplana per l'enriquidora experiència professional i personal per la que van passar a la mítica ciutat dels gratacles.

Festa Major Sant Sebastià: Sobre el danys del tabac...

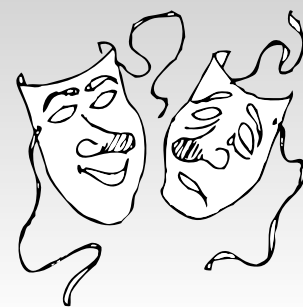

■ La Redacció

El dissabte 24 de gener, i dins del marc dels actes de la Festa Major d'hivern de Vilaplana, va tenir lloc a la sala d'espectacles del Casal la representació teatral: Sobre el danys del tabac....i les ostres, d'Anton Txékhov. La versió i la direcció van anar a càrrec de Francesch Cerro-Ferran i la va protagonitzar en Xavier Grasset.

Grup de teatre de Vilaplana

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

El pas del temps a través de dues imatges del carrer que desemboca al Rentadors i que actualment porta per nom Doctor Fleming.

L'ECLIPSI 2015

■ La classe dels tosquins

Divendres 20 de març ens vam reunir a la classe de la Mussara (els mitjans) per observar l'eclipsi parcial sol. A les 9:30h, al començar l'eclipsi, la Lourdes va projectar-lo des de l'ordinador a través del projector.

A poc a poc la Judit ens anava cridant de quatre en quatre per sortir al pati a veure l'eclipsi amb unes ulleres especials.

Quan ja havíem observat l'eclipsi per primera vegada, la Conxi acompanyava una altra vegada a grups de quatre per veure l'eclipsi per segona vegada.

Mentre el Joan, la Judit i la Lourdes ens va repartir un foli per a cada alumne per a què dibuixéssim el que havíem vist per primera vegada. Els professors, ens va ensenyar una altre manera d'observar l'eclipsi. Vam posar la persiana de la finestra del menjador mig abaixada, llavors davant dels rajos del sol que van a travessar un foli foradat, que aguantava el Xavi, vam poder observar l'eclipsi projectat a la taula. Ens va sorprendre la forma de lluna que es veia.

Després d'una bona estona, vam

aprendre una altra manera d'observar la projecció d'un eclipsi amb les plantes, es feia agrupant-les i es projectava a la taula com amb un foli.

L'eclipsi era parcial de un 63,6%.

Vam anar a esmorzar a les nostres classes, mentre l'eclipsi continuava. Fins a les 11:30 hores.

La veritat va ser espectacular!!

TROBADA LITERÀRIA

El 18 de març vam fer una trobada literària amb els companys de l'Aleixar. Tota la ZER va llegir llibres de la Gemma Armengol. Infantil va llegir: El petó de l'Antonietta, Carnestoltes al jardí i L'aranya lampista. 1r, 2n i 3r es van

llegir tota la col·lecció de les històries al jardí. 4t, 5è i 6è es van llegir: El dia que el metro se'ns va empassar.

Els companys van pujar a l'escola de Vilaplana a les 9:30 del matí perquè venia l'autora dels llibres. Després 4t,

PASSATEMPS Solució

HORITZONTALS:

1- Agroturisme 2- Amoïneu 3- Equitació 5- Pro-tuberància 7- Euroasiàtica 9- Equiació 10- Formiguejar

VERTICALS:

1- Amotíneu 8- Ictiosaure 18- Equàtorial

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

5è i 6è de la ZER van fer 8 grups, cicle inicial i 3r van anar a una classe a fer unes activitats amb la Gemma i P3, P4 i P5 en un altre classe que explicaven contes.

4t, 5è i 6è havien de fer 5 tallers amb els grups que havien tocat i després d'esmorzar i 1 taller amb la Gemma Armengol. Quan vam acabar de fer

els 5 tallers vam anar a esmorzar al pati i en acabar vam anar a fer el taller amb l'escriptora.

L'escriptora ens va preguntar si ens va agradar el conte del metro i ens va explicar entre altres coses, d'on venia el nom dels personatges del conte.

Quan estava a punt d'acabar la trobada ens va preparar un mapa de to-

tes les estacions i parades que sortien al conte i un nen o nena havia de triar una estació o parada i sortia una pregunta. Al final l'autora ens va signar tots els llibres.

Agraïm a la Gemma Armengol que hagi vingut a l'escola i va ser un matí molt divertit.

Fotototeca interior

LO PEDRIS

Vista de Vilaplana, des del camí del Pont de l'Olla.

Foto: Josep Maria Mariné Aymami

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

 Descom

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

P3 MARÇAL

P3 PAULA

P3 JOSEP

P4 ALÈXIA

P4 ISONA

P4 MICHAELA

P4 MOHAMED

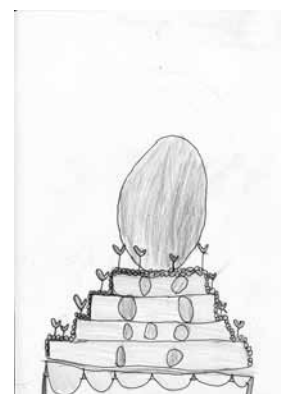
P5 AZAHARA

P5 CLÀUDIA

MARTÍ - 6 ANYS

CRISTIAN - 7 ANYS

ÒSCAR - 7 ANYS

ROGER - 7 ANYS

SILVIA CH. - 7 ANYS

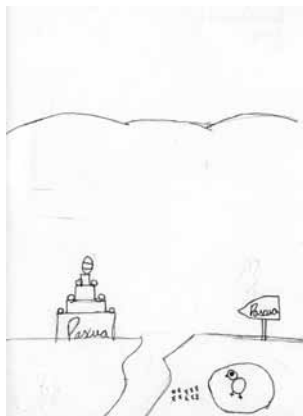
YASMINE - 7 ANYS

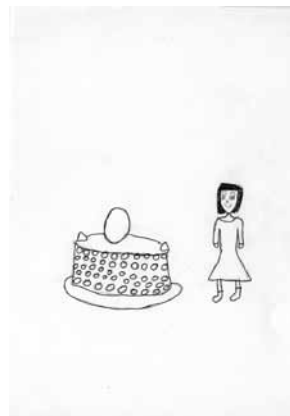
ANNA - 8 ANYS

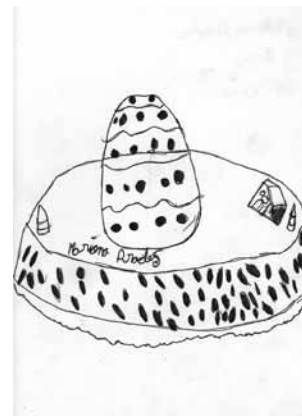
DIANA - 8 ANYS

SILVIA - 8 ANYS

TECLA. - 8 ANYS

MARIONA - 9 ANYS

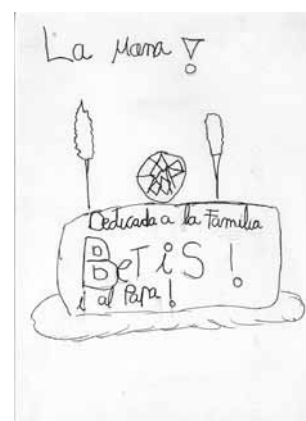
QUIM.- 9 ANYS

PAUSÉ - 10 ANYS

SANDRA - 10 ANYS

ANNA A - 11 ANYS

ARIADNA. - 11 ANYS

OT - 11 ANYS

JOAO - 12 ANYS

MARINA - 12 ANYS

SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante

VALFRES Pinturas
 pinturas y papeles pintados

977 31 71 54
 Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
 43206 **REUS** (Tarragona)

CUINETES

El tombet de la iaia Neus

■ Dolors Sentís Sahun

RAP A L'ALL CREMAT

— I RAP (ROS O NEGRE). A LA PEIXATERIA DEMANEM QUE ENS SEPARIN EL CAP DE LA CUA. LA CUA QUE ENS LA FACIN A TALLS DE MÉS O MENYS UN DIT, DIT I MIG DE GRUIX.

- 5 O 6 ALLS.
- 1 GOT DE VI BLANC.
- FARINA.
- OLI D'OLIVA.
- SAL.
- OPCIONAL: PATATES O CARXOFES O FAVETES....

En una cassola baixa sofregim els alls pelats fins que quedin ben marrons (no cremats). Els retirem i fregim en el mateix oli els talls de rap salats i enfarinats, tomba i tomba.

Ho posem tot junt a la cassola i afegim un got de vi blanc; deixem que es redueixi una mica i afegim una mica de brou de peix. Esperem que faci xup-xup 5 minuts i per remenar, movem la cassola de costat a costat; en 5 minuts més ja està llest el plat.

Pel brou de peix, podem aprofitar el cap del rap.

Per fer un plat més complet, hi podem posar patates tallades a rodanxes de mig dit de gruix i les sofregirem una mica, després del peix. Hi afegirem un polsim de pebre vermell en pols dolç, el vi blanc deixant-lo evaporar una mica i el brou de peix, quan estiguin quasi cuites afegim el rap i els alls i acabem el plat.

Amb les carxofes encara ho fem més senzill, ja que les podem sofregir a banda i afegir-les a l'últim moment.

Que vagi de gust!!!!

■ ■ ■

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafre núm 22
43380 VILAPLANA
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernández Llorens
instaljf@tinnet.cat
620 272 212

AUTO ESCOLA CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

Caramels

mare molas

Pastissos de "xuxes"
Detalls de batejos
i bodes
Fruits Secs
Llaminadures

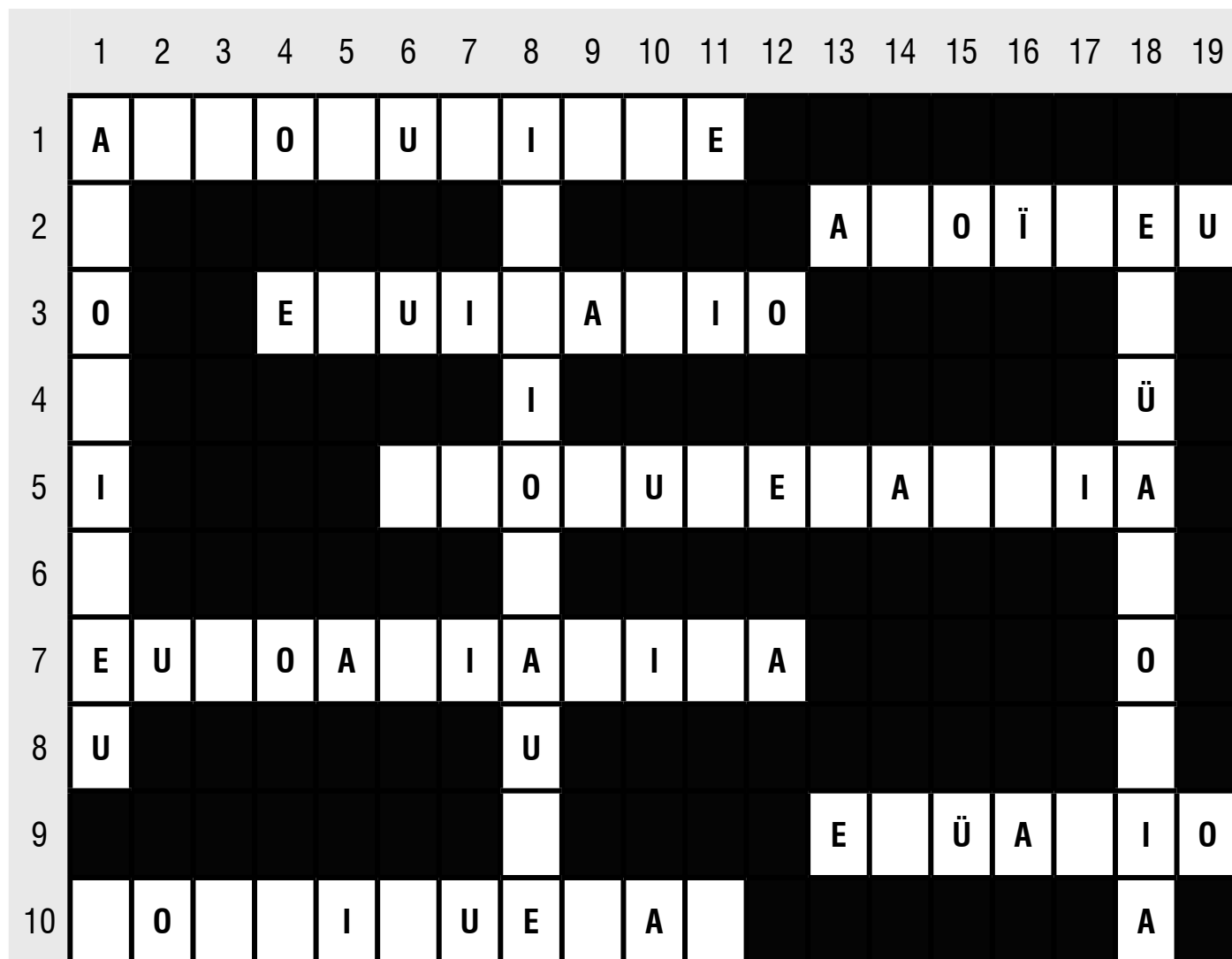
C. Mare Moles, 28 Reus
caramelsmaremolass.blogspot.com

■ F. Maríné

Això d'Internet és fantàstic. L'altre dia vaig trobar una pàgina web on hi havia, entre altres mil i una curiositats, totes les paraules catalanes que contenen les 5 vocals. I resulta que n'hi ha 2780 !!

Després de revisar la llista i de quedar bocabadat (Qui les ha trobat? Un ordinador? Qui s'ha entretingut a fer totes les formes verbals?) vaig decidir que unes quantes d'aquestes paraules es mereixien un lloc en els mots encreuats d'aquest mes.

I aquí el teniu: només paraules ben llargues amb totes les vocals! Ja estan posades. Vosaltres heu de trobar les consonants.

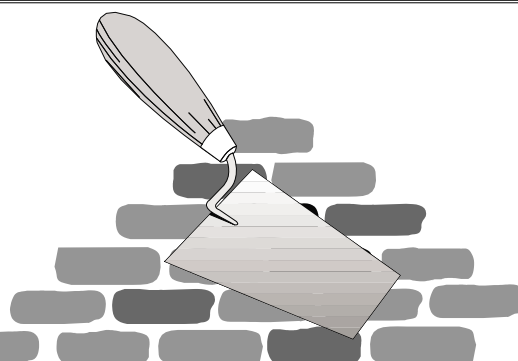
HORITZONTALS: 1- Allò que fem quan anem a una casa rural. 2- No us ni us preocupeu, que és un passatemp fàcil i el resoldeu. 3- Art de passejar-se amunt i avall amb el cavall. 5- Bony que surt en algun lloc, al cap o en una patata, per exemple. 7- Que viu al nostre continent però que ha vingut del que està més cap a orient. 9- El que fa trencar el cap als estudiants i als matemàtics. 10- Allò que ens fa el peu quan se'ns adorm (o s'hi passen uns insectes que van en filera).

VERTICALS: 1- Rebel·leu-vos contra l'autoritat del vaixell o de l'exèrcit. 8- Dinosaur que vivia al mar i semblava un dofí. 18- D'un país sudamericà molt calorós.

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres fonts

FONT
DEL ROURE

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Amb el suport de la
Diputació de Tarragona

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS